Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

45,-190- 8°
DA Box
(LN bis 107)
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

PETRI ALBINI NIVEMONTII.

VIPERTVS

ſiue

Origines Ranzovianæ.

AD MAGNI-
FICVM ET NOBILIS-
ſimum virum, Dn. HEINRI-
CVM RANZOVIVM, Sereniſsi-
mi Danorum Regis per Hol-
ſatiam & Ditmarſiam
Legatum.

Anno M. D. LXXXVII.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

MAGNIFICO ET GENEROSO VIro, ſapientia, doctrinæ eruditionẽ & virtute Clariſsimo, Dn. HEINRICO RANZOVIO Sereniſsimi & Potentiſsimi Regis Daniæ in Ducatibus Slesvvici Holſatiæ ac Ditmarſiæ VICARIO, Præfecto Segebergenſi, Dn. in Bredenberga, Ranzouisholma, VVandesburgo, Tuſculabecano, Nuzcouia & Melbeca, Domino & Patrono ſuo colendo

Dedicat

PETRVS ALBINVS
Niuemontius,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

CONRADVS A LICHtenau, Abbas Vrſpergenſis in Chronico ſuo.

Audiens interim Rex (Heinricus V.) patrem ſuum (Heinricum IIII. Imp.) apud VVIGBERTVM quendam Illuſtriſſimum & prudentiſſimum virum, qui partibus in illis, quas Sorabi inhabitabant, principabatur, eſſe repertum &c.

COSMAS DECANVS Pragenſis in Chron: Boem: lib. II. ſub Anno 1088.

Iamq; duobus annis euolutis, remeans (Beneda miles fortiſſimus) de Polonia (vbi in exilio fuerat) adijt VVICBERTVM generum Regium rogans, vt per eius ſuffragia priſtinam domini ſui VVratizlai poſſit redire in gratiam. Sed quia hic VVicbertus vir erat in rebus valde diſcretus &c.

DE ILLVSTRI FAMILIA VVIPERTINA Commentariolus:

Auctore Petro Albino Niuemontio.

FRatres fuerunt ex Teutonia oriundi, Emelricus, Ditmarus & Herlibo.

EMELRICVS Princeps fuit, ſeu, vt habet Chronicon Pegauienſe, Rex Teutoniæ, id eſt Nordalbingiæ, vel, vt hoc tempore in vſu ſunt nomina, Holſatiæ, & adiacentium regionum, videlicet Ditmarſiæ, Stormariæ &c. Ac de Teutonia paucis hîc diſſerendum eſſe videtur. Notũ eſt, Teutoniæ vocabulo hodie, & quidem conſuetudine ſuperiorum temporum, Germaniam dici, ſicut & in vernacula noſtra, non Germani, ſed Teutones ad ſuperiorum Germanorum, vel Tuiſcones ad inferiorum & Saxonum idioma nuncupamur, die Teutſchen/vnd Düdiſchen/vel Tuiſchen. Olim verò Teutoniæ vocabulum parti tantùm Germaniæ attributum, & nationis fuit, antequam gentis factum eſt, vt & in ipſo Germanorum, & Alemanorum nomine contigit. Nec deeſſent plura exempla, ſi recenſere ea liberet.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Dominus Philippus Melanchton lib. II. Chronicorum Carionis, etſi dicit præcipuam & vetuſtam ſedem Teutonum ſciri non poſſe, tamen coniectat ex Cornelio Tacito, & Ptolomæo, Teutones illorum ſcriptorum temporibus VVeſtualiam & vicina loca ad Viſurgin tenuiſſe, præſertim cùm Tacitus Teutoburgum in VVeſtualia collocet, & nomen ſuburbii etiamnum hodie Tuitium, Teutſch, ad Coloniam Vbiorum ſeu Agrippinenſem vocetur. Eodem ferè alludit etiam lib. III. Sed Dn. Peucerus lib. IV. eiuſdem Chronici ex Ptolemæo Teutonum ſedem fuiſſe putat eo in loco præcipuè, vbi hodiè eſt pars Marchiæ Brandeburgenſis, & quidem circa Prignitium, & Epiſcopatum Hauelburgenſem, Eaque in re ſecutus eſt eundem Dn. Melanthonem, qui alio in loco, videlicet in explicatione vocabulorum adiecta Tacito, idem ſentit.

Alij inter Viſtulam & Albim ad mare Pomeranicum Teutones collocârunt: Et ab ijs non diſſentire videtur auctor vitæ Viperti Germanicè editæ, qui Teutones ad Oceanũ, vt appellat, Teutonicum, iuxta Daniam, ſeu ad mare Codanum habitaſſe putat. Nam cum Eidora fl. iuxta Helmoldum lib. 1. c. 2, & 11. c. 13, vel vltimo, & Cranzium, Da-

niam à Teutonia diſcriminet, ſequitur Teutonum nomine cenſeri debere Veteres Saxones Scandiæ, nempe Holſatos, Ditmarſos, Stormatos, & Hadelerios, qui Nordalbingi aliquando vocitati ſunt. Credibile igitur eſt ſucceſſu temporis eoſdem Teutones progreſſos potiſsimum verſus ortum, occupaſſe eas regiones, quæ nunc ſunt Saxoniæ inferioris, ſeu Lauenburgenſis, ditionis Mechelburgenſis, Pomeraniæ &c. ad mare Balthicum & Pomeranum, quod Sarmaticum etiam aliquando appellatum eſt.

Ex his verò apparet, & non pugnare auctorum, quos allegauimus, de ſitu Teutonum ſententias, & in præſenti negocio de Emelrico, Teutoniam omninò de regionibus illis littoralibus inter Albim, & mare Balthicum ſeu Orientale, intelligi debere, quo loco Nordalbingi, vt iam innuimus, poſtea fuerunt Helmoldus lib. 1. ca. 48. Dicit tres fuiſſe Nordalbingorum populos, Sturmarios, Holzatos, & Thetmarzos, nec habitu, nec lingua multùm diſcrepantes, tenentes Saxonum iura, & Chriſtianum nomen, iam tùm temporis, id eſt, ſub Lothario Saxone Imp. Vt autem de reliquis taceamus, ſine dubio Ditmarſia ſiue à Teutone quodam vel Ditone, ſeu potius ab ipſis Teutonibus

populis, & Marſia, id eſt, loco ad aquas depreſsiori, vel terra campeſtri, & paluſtri dicta eſt, ſicut & Reinerus Reineccius V. CL. amicus meus ſingularis Ditmarſos à Teutonibus conditos, atque à regionis ſitu, quaſi Teutones Riparios, aut continentis accolas dictos eſſe cenſet, cum Marſch tàm Ditmarſorum, quàm aliorum Saxonum lingua ſit, tam continens, & locus littoralis, quàm quælibet alia planicies ad amnem ſita, ſeu ἤπειρος, ſicut & autor tabulæ Geographicæ Holſatiæ loca paluſtria, & vliginoſa ab incolis illius regionis *Marſchen* vocari ſcribit.

Hæc ideò adduximus, vt & de Emelrici Principatu (Sic enim regium Teutoniæ titulum intelligo) conſtaret, & inprimis planum fieret, ſic diuinæ prouidentiæ conſilio effectum, vt eius poſteritatis flos deinde in eam oram remigraret, ſicut ex ſequentibus videre erit.

Porrò hunc Emelricum, quaſi à cœlorum regno, vel ſi malis à veruecum, ſeu ouium diuitijs dictum, alij Helmericum à galea appellant, & Herlibonis II. patrem fuiſſe tradunt, contra Chronicon Pegauienſe, quod Herlibonis I, qui II. Pater fuit, fratrem eſſe prodidit. Fuit igitur Emelricus Regulus ſiue præſes quorundam locorum in Teutonia &c.

DITMARVS Verdunenſis. Ita enim appellatur ſimpliciter. Ego verò Principem Verdenſem in Saxonia non procul à Brema fuiſſe, non diffitear, quemadmodum frater eius Herlibo deinceps penitius Teutoniam ingreſſus, vſque in Henetorum regionem peruaſit, ibique principatus ſui ſedem poſuit. Etſi enim poſt tempora CAROLI MAGNI vixit, à quo Eccleſiæ Verdenſis initium factum eſt. S. Suiperto, vel Simperto primo eius loci paſtore, qui in Catalogo Epiſcoporum ideò primus recenſetur, eò collocato, (circiter Annum 787) tamen quæ Epiſcopatuum initia fuerint, & quàm tenuia, notum eſt: Et primi illi Epiſcopi ferè ſuos defenſores à Cœſaribus ibi conſtitutos habuerunt, qui à caſtris Imperatorum, quibus præfecti fuerunt, Burggrafii dicti ſunt. Scribitur etiam, Epiſcopatum Verdenſem primò fuiſſe Bardevvici, eoque deinde translatum, ſicut & Pirnenſis Monachus refert, Carolum Magnum condidiſſe collegium Couendiæ, quod ipſum quoque poſteà Verdam ſit translatum. Vt adeò credam, Ditmarum hunc Verdenſem regionem gubernaſſe. Non diſcrepat autem à Teutonum gentis lingua nomen eius, quod ſeu Teutonum, ſeu Ditonis, (quo vocabulo quid ſignificetur, alibi explicatur) præfectū ſeu villicum denotat, Her-

Herlibo tertius, & natu minimus
frater, Brandeburgenſis in Pegau. dicitur. Fuit
autem Princeps ibidem, vt ſuſpicor, eádem
ratione, qua reliqui fratres ſuis in locis, (etſi de
Emelrici Teutonia, eam hæreditariam fuiſſe
credere malim) præfuerunt. Et quidem Prin-
cipem Brandeburgicum fuiſſe manifeſtè o-
ſtendit cognomen Harlungorum, quod vt
teſtatur Chronicon Pegauienſe geſſerunt fi-
lij, & reliqui eius poſteri, qui vel ſoli noti
ſunt nobis beneficio monumentorum lite-
rariorum, vel ſoli fortè fuerunt reliquis fra-
tribus ſobole carentibus. Cognomentum
autem ipſis ſine dubio impoſitum eſt vel à
ſubditis, vel vicinis, cùm id anteceſſores eo-
rum habuerint gentile, vtpote qui ex Alſatia
bello profecti Brandeburgum à Carolo Ma-
gno contra Slauos ſeu Henetos in præſidijs
collocati erant cum iuſto exercitu, vt ſemper
contra paganos militarent in limite Impe-
rij. Etſi nec illud improbârim, horum no-
men Herlibonis filios, honoris & memoriæ
cauſa, vſurpare voluiſſe. Cùm enim nomen
Harlungorum diu ſuperſtes habuerit Bran-
deburgum (Nam & ab iis mons vrbi vici-
nus, qui deinde a Diua virgine religioſè nun-
cupatus eſt, nominatus fuit) veriſimile eſt eos
ben. de ſubditis meritos eſſe, quam gratiam
& ſuc-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

& ſucceſſores fortè aucupari voluerunt. Annorum certorum, quibus vixerit, numerum neſcimus. Coniecturam autem facere licet, fuiſſe adhuc ſub Imperatoribus ex Caroli Magni poſteritate, & quidem deleta bellis, vel aliò tranalata familia Harlungorum Sueuica, de qua dictum eſt. Alias circa Annum 880. Poppo Hennebergius Comes à Ludevvico Rege Marchio Soraborum conſtitutus fuit, quanquam locus præfecturæ non indicetur, vt adeò de Brandeburgo hoc accipere & pro certo affirmare non poſsimus. Nam & Landsbergi interdum præſidia contra Slauos collocata fuiſſe traditur, de quibus alibi.

HERLIBONIS I.
POSTERITAS.

Emelricvs II. De hoc nihil nobis notum eſt, quàm Harlungi nomen, cum cæteris fratribus, geſsiſſe.

Vridelo Harlungus, quaſi paruum Fridericum dicas, quod nomen hodieq; in vſu eſt, Fridel.

Herlibo II. Cognom. Harlungus, Vxorem duxit Regis Vrvvegiæ, rectius

Noruue-

Norvvegiæ non nominati filiam, & ipſam anonymam : quod argumento eſt, hos in caſibus illis fortunæ (vel potius ſpontaneis migrationibus, quas virtutis cauſa, & bellorum ſtudio, ſuſceperant, Vnde & Parentem Herlibonem I aduerſus Henetos præfectum belli conſtitutum eſſe audiuimus) quibus iactati in exteras regiones venerunt, ſemper nihilominus ad patriam, & veterem ſine dubio ſeu cognationem, ſeu amicitiam cum populis ſeptentrionalibus, ſingularem reſpectum habuiſſe. Fortè etiam Emelrici I. & Ditmari poſteri, ſi qui fuerunt in eadem priſtina patria, horum patruelium ſuorum curam eam geſſerunt, vt non prorſus eliminati eſſe viderentur: ſed vel affinitatibus ſaltem loco illi, qui familiæ originem dederat, ſemper quaſi obſtricti manerent.

HERLIBONIS II. FILII.

SVETIBORVS Harlungus cogn. & ipſe Brandeburgi, vt arbitror, Princeps. Huius nomen Slauicum eſt, quod pater filio ſine dubio in gentis ſubditæ, & vicinæ gratiam indidit, vt adeò appareat Herlibonem II Henetos in his regionibus, quibus cum viuebat, non ſolum vi reprimere, ſed etiam amicitiæ

qua-

quadam ſpecie delinire, & in officio continere ſtuduiſſe, quod ipſum & hic filius Suetiborus, (qui fortè etiam non Noruegicam illam, ſed Slauicam matrem habuit, cum ex Norvvegia VVolfum natum eſſe veriſimile ſit) æmulari voluit, & filio Scamboro itidem Slauicum nomen indere.

De huius poſteris nihil præterea ſcitur, quàm filiũ habuiſſe SCAMBORVM, & alios, quorum nomina non ſunt expreſſa. Succeſſerunt ei vel filijs in Marchia Principes vel Slauici, ſicut varia fuit eius loci fortuna, quos Heinricus deinde Auceps eiecit, vel alij ex Germanis, ſicut de Poppone iam dictum eſt. Brodufius vnum ex filijs Herlibonis II. matre Norvvegica procreatis in Teutonia poſt patrem regnaſſe ſcribit, ſed nomen eius omittit. Cumq; de Suetiboro id vix intelligi poſſit, id de VVolfi in Cimbrica Cherſoneſo dominatione accipere liceret, niſi expreſsè alia de eo idem auctor referret. Nam Suetiborus vbi manſerit, ex Chronico Pegauienſi certius liquet.

VVOLFVS. Hic, vt habet Chronicon Peganienſe, primùm Pomeranorum princeps fuit, poſteà prouincia pulſus ad Daniæ Regem exul venit, ab eoq;, tùm propter Heroici corporis formam & robur, tùm fortitudi-

tudi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

tudinis opinionem, & virtutis bellicæ famā,
benignè exceptum adamauit, & poſtquam
aliquandiu liberaliter habuiſſet, eiuſque ope-
ra multis in rebus inter præcipuos familiares
vſus fuiſſet, filiam etiam nuptui dedit. Regi
Daniæ nomen non exprimitur, ſicut nec fi
liæ. Virtus autem & fortuna VVolfi comi
tem, vt fit, inuidiam habuere, quare ab affini
bus, Regis filijs calumnioſè eiectus eſt ex au
la, ſeu potius illorum odijs & inſidijs ſpont
& prudenter cedens alio ſe contulit, done
poſt obitum ſoceri de vindicta cogitaui
Nam bello illato duos maiores natu ex ill
trucidauit, quod ne idem accideret minim
natu, præſenti periculo is ereptus eſt à conſan
guineis & amicis, qui VVolfum ea perp
trantem oderant, & ita Regno Daniæ ver
hæres conſeruatus eſt. Nam addit Pegauien
Chronicus, Daniæ regnum tum poſt vict
riam à VVolfo occupatum eſſe, cùm præſ
tim etiam coniugis ſuæ ius aliquod præte
deret: quod an rectè credi poſsit, alijs iudica
dum relinquo. Sanè in Regum Daniæ C
talogo nullus VVolfus eſt. Suſpicor tam
regno tum violenter VVolfum eſſe potitu
ſed cum inuitis, vt credibile eſt, ſubditis id
neret, non diu tenuiſſe, ideoq; & titulo Re
à nemine dignatum. Nam cùm & alij a

ran

tant, quod eodem tempore VVolfus Holſatiam occupatam, acquiſiuerit (etſi malè cum parte veteris *Marchiæ* confundant): Dania maturè pulſum, vel initio quoq; non longè progreſſum, ſed in extremitatibus eius in Iutia, vel in Holſatia hæſiſſe opinor. De fortuna eius in bellis, augusta apud omnes nominis opinione ex felicitatis ſucceſſu continuo, deq; alijs, vt ritu funebri, quo mortuum ſepulturæ tradiderint barbari, legatur Chronicon ſæpe dictū. Felici autem coniugio vſus, ſobolem regiam ſuſcepit Ottonem, Hermannum & VVigbertum, qui poſt obitum patris à Danis exuti ſunt omnibus ditionibus paternis in illo loco ſitis, ſola terra Balſamæa relicta, quā Brodufius non rectè de Holſatia intelligit. Fuit enim hæc, vt ex Enzelio primùm didici, eamque rem cum alijs communicaui, pars veteris, quæ & Soldvvedelenſis dicta eſt, Marchiæ ad Albim, à fluuiolo ibidem ſic nuncupata, quæ nomen etiamnum retinet. Pulſi autem ſunt ab auunculo Vxoris VVolfi, qui ſuperſtitem hæredem verum, fratrem eorum quos VVolfus ſuſtulerat, quemq; ſeruatum eſſe diximus, regno reſtituit. Poſſet à quopiam defenſuro id, quod Pegauienſe Chronicon habet, de VVolfi in Dania regno fortè ſic excuſando dici, vel non omnium contentu

præſu-

præfuiſſe imperio, quare coronam nunquam adeptus Regum numero non aſcriptus ſit, vel partem tantum regni gubernaſſe, defenſoribus pupilli Daniæ inſulas tenentibus: Vel nomen etiam domi aliud habuiſſe, aliud in Germania, qua de cauſa quoque minus in alijs Hiſtorijs notus ſit: Verùm ego prius indicatæ de Holſatia, quam & maiores eius tenuiſſe iam conſtat, ſententiæ inſiſto. Et magnum adeò Viperti maioribus regnum in ſeptentrionalibus illis terris regnum neutiquã aſſcribi debere cenſeo. Vixit, vt arbitror, ſub Heinrico Sancto Imp. vel etiam ſub Heinrico III. Nam filius eius deinde admodum iuuenis ſub Conrado Saliquo vixit &c. obijt ſub Heinrico III. Imp.

VVOLFI FILII.

Otto. Hic à patris obitu, cùm poſſeſſionibus ſuis ipſe & fratres nudarentur, exul in Græciam profectus eſt, & Cæſari Conſtantinopolitano ſeruiuit, vt habet Pegau. & Vita Viperti bellicoſi.

Hermannvs. In Ruſsiam ſeceſsit patria pulſus, vt auunculi odium declinaret, ſine dubio militiæ cauſa, vt & frater more laudabili maiorum ſuorum fecerat.

Vipertvs ſeu potius integro vocabulo VVigebertvs huius nominis I.

Vir

Vir bellicoſus & prudens. Hic fratribus aliò profectis in Germania manſit, & ſe intra limites præſentis fortunæ continens ditionem Balſamorum, quam bello acquiſiuerat, vt habet Pegau. Chronicon, pater, quietè gubernauit. Fuit ea (nam repetendum eſt) non Holſatia, vt ineptè Brodufius, ſed veteris Marchiæ pars, ab amne cognomine ſic dicta, in qua hodie ſunt Stendalia, Oſterburgum, Arneburgum, & alia oppida, quam regionem permutatione ab Vdone, vt audiemus, VVigberto II. ademptam, deinceps à Slauis iterum occupatam eſſe veriſimile eſt. Eam enim vnà cum tota vicinia vſque ad ſaltum Boiemicum ab Hollandis nouis colonis receptam eſſe teſtatur Helmoldus lib. 1. c. 89. Quo loco & mendum aliud reſtat, vbi enim ſic ſcribit: Quæ dicitur Balſamerlande, & Marſchinerlande &c. ego Marchiner omiſſa litera s legendum eſſe cenſeo. Nam adhuc Merckener interdum dicuntur à vicinis illi, qui in Marchia habitant. De altero quoque mendo eodem in loco, vbi Saltuuedele pro Saltveldele, vt vulgò non rectè ſcriptum eſt, legi debet, ante aliquot annos cum doctiſſimo Reinero meo per literas egi &c.

Vxorem habuit Vipertus Sigenam Goswini Com; de Leige Senioris F. fœminam

 pulcher-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

pulcherrimam, quam illi ſocer propter ind
ſtriam & alacritatem, reſpondentem nobi
tati deſponderat, honeſta dote Morungæ,
Gatterslebiæ cum ſuis territorijs adiuncta, (
duas alias haberet filias, quibus reliquum p
trimonium, Leiga videlicet, Sibichenroda,
Drachenſtadium ceſſerunt.

Porrò quomodo VVigbertus ſibi & fr
tribus aliò profectis illatas iniurias vltus ſi
& barbarorum fines depopulatus, præd
inter comprouinciales, id eſt, ſubditos ſu
bellatores diuiſa, qua ratione & Nobilitat
& plebis ſubiectæ fauorem ſibi conciliaui
legatur in eodem Chronico. Illud hîc mo
nendum, eorum quorum iam facta eſt men
tio barbarorum Vrbem Posduvvlc barbaric
lingua dictam fuiſſe, quam ſi quis Pasvval
cum, quod in finibus Pomeraniæ ſitum eſ
fuiſſe opinari velit, per me id ei licere non dif
fiteor. Illud certum eſt poſteriorem voca
buli (nam priorem nondum intelligo) par
tem Slauicam eſſe, & prædonum ſignificati
onem habere, vnde & partem Henetorum
VVilcos à lupina rapacitate dictos alibi le
tur, Pegauienſis Monachus ſic explicat, quod
vrbem VVolfi ſignificet. Ex hoc autem ſu
ſpicari quis poſſet, auctorem Chronici Pega
uienſis, Danos, quorum Regem VVolfum

ali

aliquando fuiſſe, & quem à barbaris ſepultum eſſe ſcribit, confudiſſe aliquantulum cum Slauis, quos hoc loco Barbarorum voce notari credo. Sed fortè Dani in ſuis bellis contra VVolfum & eius præcipuè tandem filios, Slauorum opera vſi ſunt, quare vindidictam de ijs ſumſit VVigbertus. Obijt immatura morte, adhuc iuuenis, idque circa Annum Chriſti 1040. id eſt, antequam Henricus III. Imp. rerum potitus eſt. Vixit igitur, in ea, ſcilicet ætate, quæ rebus agendis apta eſt, ſub Conrado Saliquo Imp. Ante patrem VVolfum diem ſuum obijſſe VVigbertum tradit Broduſius, quod non conſentit cum ijs, quæ habet Chronicon Pegauienſe. Nam ibi VVolfo defuncto, Ottonem & Hermannum aliò ſeceſsiſſe, VVigbertum verò Balſamorum terram adijſſe ſcribitur.

VVIGBERTO I. defuncto nupſit Sigena FRIDERICO Comiti de Lengefeld (locum in Francia ſitum eſſe volunt) Et ex eo coniugio nati ſunt

Fridericus iunior Comes de Lengefeld.	N. Vxor Rugeri Comitis: cuius familia non expreſſa eſt in Chron. Pegauienſi.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Rugerus Archiepiſcopus Magdenburgenſis poſt Adelgottum cognatum, qui eum ex Babenbergenſi Eccleſia Magdeburgum adduxerat, & Camerarij officio atque Præpoſitura Byuarienſi dignatus erat. Evectus deinde ad Epiſcopatum eſt auxilio VViperti Groicenſis Comitis, Magdeburgẽſis præfecti, id eſt, Burggrauij, propinqui ſui. Nã eius nepos ex ſorore vterina Rutgerus ſeu Rotgardus, vt in Magdeburgenſi Chronico dicitur, erat. Fuit vt id Chronicon habet, probitate, & eloquentia ſatis clarus, ſed magnis aduerſitatibus fortunæ vſus. Diuturna febri tandem confectus obijt Magdeburgi 13. Calen: Ianuarij, Anno 1125. VVernerus habet 14 Ianuarij. Sepultus Magdeburgæ in Cathedrali Eccleſia, in ſeptentrionali Manica, vt loquitur Chronicõ Magdeburgenſe.

Fridericus Comes

N. Filia. V[illegible] Ottonis Comitis Palati[ni] de VVittlinſpach.

Otto Comes Palatinus poſt obitum patris. Chron. Pegau.

Frid[e]ricus Co[mes] Hun[...] cred[...] aui mat[er]ni C[o]mitatum conſecutum eſſe.

Hanc verò Rugeri Comitis nurum, Ottonis Palatini vxorem appellat Dominam HELICAM de Lengefeld, Caſpar Bruſchius, Monaſteriorum Centur. I, Et Maritum ipſius Ottonem IV Comitem Palatinum in VVitelspach: Eique aſcribit tres filios, Ottonem maiorem, poſtea Bauar. Ducem, Fridericum, & Ottonem iuniorem Palatinum VVittelspacenſem, qui ex Domina Benedicta VVerdena Comitiſſa ſuſceperit vltimum Ottonem, illum qui auxilo Eccenberti Epiſcopi Bambergenſis Philippum Imp. Barbaroſſæ F. interfecit, Et quartum horum fratrum Conradum Archiepiſcopum Moguntinum, & Saliſburgenſem. Etſi de Ottone iuniore & Conrado nihil habet Chron. Pegauienſe. Permitto autem lectoris iudicio an Bruſchius eam, quæ auiam paternam Lengefeldiam habuit, Lengefeldiam rectè vocet. Nec ego Rugeri familiæ nomen adhuc indagare potui.

Sigena tandem ſecundò vidua facta permiſſu Viperti filij vixit in cœnobio Vizenburgenſi, quod in caſtello ſuo conſtruxerat Vizo de Vizenburg nobilis ac prædiues (vt in Chron. appellatur, quæ verba oſtendunt eum ex primaria, vel ingenua nobilitate, quæ Dynaſtarum, vel Baronum eſt, fuiſſe) conſan-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

guineus Viperti, à quo etiam morituro Anno 1110 hæres bonorum ſuorum inſtitutus erat. Cumq; deinde 6. Cal. Martij (neſcitur quo Anno) deceſsiſſet, iuxta duas loci eius abbatiſſas ſepulta eſt.

VVIGBERTI I. POSTERITAS.

VVIGBERTVS II. Illuſtris ille & bellicoſus Comes, & Princeps, qui ob excellentiam vulgò in vernacula noſtra ſuo ſeculo & deinceps. Graff Wiprecht dictus eſt. Puer adhuc fuit moriente patre, ideoque cùm ad ſecunda vota rediret mater tutelæ & educationi Vdonis Marchionis Stadenſis,(vt Chronicon Pegauienſe eum nominat, cùm Comes fuerit ab eo loco dictus, Marchiam verò, quæ vetus iam dicitur, tenuerit) commiſſus eſt, ab eoq; honorificè educatus, & tandem veteri Germanorum more, de quo etiam eſt in Tacito, in iuſta ætate armis militaribus cinctus, ac honoris & virtutis cauſa vrbe Tangermunda cum adiunctis prædijs donatus eſt.

De huius indole & virtute bellica, deque auctoritate, exiſtimatione, & metu ſibi apud omnes comparato, item de inuidia perpetua laudis Comite, quam etiam aui VVolfi exemplo ſenſit, & quomodo propterea ex

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Balſamia in veteri Marchia permutatione bonorum, ab Vdone remotus, & in Myſniæ parte, quæ Orientalis terra dicitur ad Elſtrã fl. (quare & Chronicon ad Orientem ceſsiſſe VVigbertum ſcribit) collocatus, Groiscam, vnde & Comitis titulum habuit, habitare cœperit, habet Pegauienſe. Tùm autem pro Tangermunda quoq; VVigberto alias poſſeſſiones in Nortmarchia traditas eſſe ibidem traditur, quam Marchiæ partem verſus ſeptentrionem ſitam fuiſſe, nomen indicat. Pro Vdone hoc ponit Brodufius vbiq; Siffridum Comitem Stadenſem, Marchionem & Electorem Brandeburgenſem, ſed ſine auctoritate, & ratione, ideò Chronicon Pegauienſe ſequi malim. Refertur in eodem Chronico, qua fortuna vſus ſit in Myſnia initiò, & quomodo cũ quietis impatiens eſſet, à nobilibus vicinis, quib. moleſtus fuerat, exceptus tãdéq; ab ijs vt locũ mutaret coactus: Quare & ſingularis prudentiæ, atque moderationis ſpecimine edito, æmulis ad tempus ceſſerit, & maiora viribus aggredi, aut temerè ſe periculo præſenti obijcere veritus, centum comitatus militibus in aulam VVratislai Bohemiæ Ducis iuerit, ab eoque benignè ſuſceptus, probitate & induſtria Ducis & optimatum prouinciæ fauorem adeptus ſit. Mox etiam quomodo Ducem ad Regij nominis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

decus repetendum inflammárit: & denique Heinrico Imp. in Italiam profecturo militiam ſuam obtulerit, & gratia eius perſpecta confidentius agere cœperit, atque Duci Vratislao Regium nomen hac conditione, vt & ipſe Cæſari militaret, petierit, & impetrárit. De his ergo & alijs eius rebus deinde geſtis, deq; diuitijs, & honoribus acquiſitis habet abunde Chronicon Pegauienſe, à Monacho in fundatoris laudem inſtituto. Obijt tandem poſt res præclarè geſtas & varias fortunæ vices in veſte Monachica Anno 1124. Vocatur Saxonicæ gentis illuſtris Comes in literis Paſchalis II Papæ, quibus fundatio Pigauienſis cõfirmatur Quomodo opes & dignitates ſuas cõſecutus ſit, alio loco dabimus.

Habuit vxores duas, primam Iuditham VVratislai Bohemiæ Regis Filiam, Boriuuoy Ducis, optimi & fideliſsimi ſui ſocij in bellis, ſororem, fœminam pientiſsimam, ex qua ſuſtulit duos filios, VVacezlaum, qui VVigbertus iunior vulgò dictus eſt, Heinricum, & vnam filiam Bertham. Iuditham amiſit, mortuam Anno 1109 in ſuo patrimonio Budiſsinæ 16. Cal. Ianuarij, dum ipſe cum filijs ambobus VVigberto & Heinrico eſſet apud Imperatorem in conuentu Moguntino. Alteram coniugem viduam duxit,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

duxit, Cunegundam, relictam à Cunone Comite Bichlingenſi, qui nobiliſsimus Princeps à Pegauienſi appellatur. Ex ea nihil liberorum ſuſcepit. Ea ex qua ſtirpe fuerit, neſcitur: Neque eius deinceps mentio fit in Chronico Pegauienſi. Maritus eius prior inſidioſè contra ius & fas à ſuis hominibus, id eſt, ſubditis, Edelgero de Ileſeld & Chriſtiano de Rotenburg, de quibus nihil mali vnquam ſuſpicatus erat, interfectus fuerat, idq; Anno 1103, vt teſtatur Vrſpergenſis, qui Cunonem valdè laudat.

N. FILIA VViperti I. ex Sigena Heinrico comiti de Leige nupta.

N. FILIARVM altera, Vxor fuit Bernheri, ſeu VVerneri, ſenioris, de Veltheim, qui extremam villæ Pegauienſis plateam iure hæreditario, vt loquitur Chronicon, poſſedit, ex qua ei nati ſunt:

Bernherus de Veltheim iunior. Hic Comes appellatur in Lauterbergio ſub Anno 1157, quo occiſus eſt, cum VVigmannus Archiepiſcopus Magdeburgenſis Brandeburgum obſideret.	Adelgottus. primò præpoſitus Halberſtadenſis, Inde Archiepiſcopus Magdeburgenſis, vbi præſedit ab Anno 1107. per Annos 11. menſes 11. dies 21.

Rici-

Dicitur Adelgottus in Chronico Magdeburgenſi: Vir omni morum probitate decoratus, religionis & caſtitatis amator præcipuus, inopum compatiens neceſsitatibus, qui canonicè viuentes in clero ſingulari quodam affectu dilexerit: rebelles verò ſeuerißima diſciplinæ cenſura corripuerit, in vtroque pietatis viſcera ſeruans, dum hos ad meliora accenderet, illos autem à prauitate compeſceret: Qui diligentißimam adhibuerit ſollicitudinem ſuæ Parochiæ. Quare & augmentandæ in ea ſeruitutis diuinæ gratia duas congregationes inſtituerit, vnam in vrbe Metropoli ſub honore Petri & Nicolai, in Eccleſia, quam anteceſſor eius primùm condiderat &c. Alteram in Halla, Anno vt habet Pegau: 1116, quod cœnobium dicitur ad Nouum opus, de quo plura in Magdeburgen. Chr. Præterea & Xenodochium Magdeburgi extruxit &c. Inſtituit Feſtum omnium fidelium defunctorum, eoq; die pecuniam legauit Canonicis diſtribuendam. Auctor etiam fuit magnæ Eleemoſynæ Magdeburgi tempore quadrageſimali, ſeu Ieiuniorum, Ita vt quolibet die vſque ad Feſtum Paſchatos centum panes, totidem haleces, & totidem potus cereuiſiæ pauperibus diſtribuerentur. Fuit valetudinarius ferè per totam vitam. Anno

no 1115. fuit in periculo propter hoſpitio ſuſceptum VVigbertum III. propinquum ſuum. Vide Chron. Pegau. Obijt 1118 Prid. Id: Iunij, Sepultus, vt VVernerus ſcribit, in monaſterio Noui operis ad Hálam, quod ipſe condiderat. Chronicon Pegau. habet Annum 1119, & numerus annorum, quibus præſedit, id requirit.

VVIGBERTI II.
LIBERI.

VVACEZLAVS, Sic nominat eum Cosmas Pragenſis Decanus in Chronico Bohemico ſub Anno 1109, quo hic filius VVigberti in Bohemia militauit. Fuit autem idem cum eo, qui ſemper aliàs VVIGBERTVS IVNIOR dictus eſt, cognomine videlicet à patre ſumto, quod aut felix contineret omen, filium paternæ virtutis æmulum fore, cùm præclara quotidie ſpecimina ederet, aut quod aliàs per excellentiam celebritatis & gloriæ in patre tacitam commendationem contineret. Ita enim Bohemicum nomen, quod ipſi propter maternam originem inditum erat, in Germania deletum eſt, adeò vt apud nullum ſcriptorem, quod ſciam, reperiatur. Eſt autem VVacezlaus idem quod maior gloria, Græci Megalodoxũ vel Periclẽ nominarent.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Alij ſcribunt VVetislauus, vnde corruptum VVenclauus, quod nunc pro VVacezlauo in vſu eſt.

Hic igitur VVigbertus III (hoc enim nomen retinebimus) vxorem habuit Cunegundam Cunonis Comitis Bichlingenſis, (cuius viduam pater VVigbertus duxerat) filiam elegantiſsimam, & famoſiſsimam, vt Chronicon Pegauienſe eam appellat, quæ nuptiæ celebratæ ſunt vno & eodem tempore cum patris nuptijs ſecundis, Anno 1110. Habuit Cunegunda quatuor ſorores, quæ nobiliſsimis Saxoniæ & Turingiæ Principibus deſponſatæ ſunt, vt idem Chron: Sed maritos earum nondum indagare potui. Fuit autem hic Comes Bichlingenſis Cuno, ex Saxonica VVitekindæa familia Sereniſsima & Illuſtriſsima oriundus, (Ideoq; & Nobiliſsimus Princeps à Pegau. dicitur) Filius videlicet Ottonis Ducis Saxoniæ, & Bauariæ. qui & Viſurgianus interdum dictus eſt, & hoſtis Heinrici IV. Imp. præcipuus fuit in Saxonia, Pater Heinrici cogn. Craſsi, Com. Nordhemij in Friſia occiſi &c. Ab hoc Cunone (cum vetus illa ſtirps Bichlingenſiũ, quæ in Chronicis Turingicis à Iulij Cæſaris temporibus fabuloſè, vt puto, deducitur, extincta eſſet) nouam Comitum Bichlingenſium famili-

am,

am, quæ paulò ante noſtra tempora & ipſa deſiit, & cuius bona nobiliſsima VVerterorum familia nunc tenet, propagatam eſſe vulgò volunt, quemadmodum indicaui in Com. Myſn. libro 1, Tit. [illegible] IX, & in Progymnaſm. nouæ Hiſtoriæ Sax. f. 121, vbi autores huius ſententiæ allegantur.

Sed ad VVipertum III reuertamur. Huius ſub Anno 1096 mentio fit in Chronico Pegauienſi, quod precioſam Cycladem monaſterio à matre ipſius doni loco oblatam, in Italiam profecturus abſtulerit.

Anno 1111. poſt bellum in Polonia iuſſu patris Boriuuoyum reſtituit in Ducatu Bohemico. Et paulò poſt in Bohemia captus ab Heinrico V. Imp. in Hammerſteini arcis cuſtodia detentus eſt, donec ſequenti anno à patre, qui vrbem Lisnigam pagos Niſen & Budiſsin vnà cum Morunga pro eo dedit, liberaretur: Quo ipſo gratiam Imperatoris conſecutus Eckardbergam ab eo accepit, & patre neglecto, Anno 1118, Imperatori contra eundem adhærens Naumburgo inhiauit, ſed ſpe ſua fruſtratus eſt, & ad patrem redijt. Sequenti Anno idem, cum pater captiuus & capitis damnatus iam plectendus, traditus eſſet Conrado de Pliſna militi, ſuaſu quorundam Groizam etiam pro patre liberando

rando tradidit: Sed cùm Imperator contrà promiſſa & fidem ageret, vnà cum fratre Henrico ſe ad Saxones Imperatoris hoſtes contulit, vt vel eo modo patris ſaluti & libertati conſuleret. Ideoq; Anno 1115. cum alijs conſpirat, & Imperatorem Saxonibus valdè iniquum & moleſtum oppugnat, quare & maieſtatis rei vnà cum Lothario Saxone iudicati ſunt. In eo exilio ſuo receptus eſt, ab Adelgotto Magdeburgenſe Antiſtite propinquo ſuo, qui ea de cauſa ab Imperatore exauctoratus eſt. Eodem Anno in prælio VVelphesholzenſi ſingulari certamine congreditur cum Hogero Mansfeldenſi, à quo pater captus erat, eũq; interficit. Anno inde 1117. ſua ferè omnia recuperat. Occupata enim Vrbe Devvino, in qua magnam prædam conſecutus eſt, & viginti quatuor vicinis municipijs captis Groizam auxilio Adelgotti, & Gertrudæ Marchioniſſæ Saxonicæ, obſeſſam etiam recipit, ſed interuenit bellum Numburgenſe, in quo cùm Heinricum cùm Capite cognominatum, Cæſari cariſsimum, cœpiſſet, & ad Adelgottum duxiſſet, VVipertus ſenior vnà cum captiuitatis ſocijs Lud. Turingo, & Burckardo Myſn. permutatione dimiſſus eſt, Atque ita tum filius patri liberationem præſtitit.

Quando

Quãdo diem ſuum obierit neſcitur, ſed ante patrem obijſſe, argumento eſt, quòd Pegauienſe Chronicon ſcribit, Vipertum II. bellicoſum inter vxorem ac filium ſepultũ eſſe.

HEINRICVS fuit Anno 1109 vnà cum patre & fratre in Comitijs ſeu conuentu Moguntino ab Heinrico V. celebrato, quo tempore domi mater ipſius mortua eſt.

Anno 1114. Propter parentem à Cæſare in vincula coniectum, & vrbem Groizam, quam λύτρον Imperator acceperat, ſed parentem nihilominus in carcere Dreifelſenſis arcis munitiſsimæ, quæ in VVasgouia ad Rhenum ſita eſſe ſcribitur, detinebat, amiſſam, ob perfidiam illam, vnà cum fratre ad Saxones tranſit, Cæſarem oppugnat, quare & maieſtatis cum complicibus damnatus eſt, & exul vſus latibulis ſyluarum, & ferarum more vitam ſolitariam & vagam degere coactus eſt. A morte patris in Burggrafiatu quidem Magdeburgenſi eidem ſuccedit, ſed Marchia eius, Luſatiæ videlicet, occupatur à duob. Comitibus Adelberto (qui Vrſus eſt cognominatus) & Cõrado (Magno ſeu Pio deinde dicto) qui & priori anno auxilijs Lutheri Ducis Saxoniæ Marchiam (Myſniæ) poſt obitũ Heinrici iunioris Marchionis VVigberto cuidam prædiuiti, (Ego de VVigberto II. etiam intelligo) &

Her-

Hermanno Com. VVinceburgenſi, qui prouincialis Turingiæ Comes, ſeu Landgrafius extitit, ab Heinrico V. Imp. traditam, armis recuperarant, vtpote hæreditatis iure ad ſe pertinentem. Obtinuit itaque Adelbertus Marchiam Luſatiæ vſque ad An. 1131 quo Cæſar Adelberto iratus, huic Heinrico eam reddidit, quam & ad vitæ finem retinuit, cum interea ſemper Burggrafius Magdeburgenſis fuiſſet, atque ita alteram patris dignitatem etiam recuperaſſet, quod vtrumque ex Appendice Chronici Pegauienſis & Lauterbergio atque Sampetrino Erſurdiano Chronicis habeo. Obijt 1136. in Comitiis Moguntiæ vt habet Lauterb: Chron. Igitur huius Marchiam à Lothario Cæſare conſequitur Marchio Myſniæ Conradus, qui, vt & iam mentio facta eſt, Myſniæ Marchiam prius Anno 1123, vt habent Pegau. & Sampetrinum Erford. ab obitu Heinrici iunioris Marchionis excuſsis VVigberto, & Hermanno VVinceburgio, adeptus erat, quod Lauterbergius ad annum 1127 refert, ſed vtra pars hac in re iuſtum annorum numerum exprimat, nondum diſcernere queo. Filios iſti tribuo Heinricum II & Fridericum.

BERTHA. Elocata fuit Dedoni filio Timonis Com. VVetynij & Landsbergij fratri

Conradi

Conradi March. Myſn. &c. de quo modo aliquid dictum. Repudiatam fuiſſe apparet ex Lauterbergio ſub Anno 1124, vbi narratur, quod Præſulum conſilio eam receperit, & iter Hieroſolymitanum ingreſſus ſit, inchoato prius cœnobio S. Petri in monte Sereno ad Halam, quod frater Conradus deinde perfecit. Reuerſus eſt autem Dedo ex Palæſtina, & partem ligni de cruce Chriſti, vt credidit, ſecum tulit, eamq; cœnobio dedit, nec ita diu poſteà mortuus eſt.

Obijt Bertha Anno 1143, vt arbitror. Nam in appendice Chronici Pegauienſis ita ſcriptum eſt: Bertha de Morunhen filia VVicperti Marchionis obiit. Fuit autem Morungen in bonis VVicperti, vt notum eſt, ex hæreditate materna. Sed confirmatur idem in Lauterbergenſi, qui ſcribit de ſequenti Anno, obijſſe Bertham Comitiſſam, Dedonis Comitis, fratris Conradi Marchionis Myſnenſis & Orientalis, vxorem, 17. Cal. Iunij. Eadem Bertha *Dedoni* Conradi Myſnici F. qui Comes vulgò Rochlicenſis dictus eſt, dono dedit Comitatum Groicenſem, proprietatem ſuam, vt vocatur, quapropter & Groizenſis Comes ferè apud eundem ſcriptorem appellatur, Enutrierat enim ipſum loco filij. Filia autem Berthæ & Dedonis fuit,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

MACHTHILDIS, nupta RABODONI Comiti, aduocato ſeu Præfecto Bambergenſi (v. appendix Lauterberg.) Hæc Bertha præpoſituram in Scolen in honorem B. Virg. Mariæ fundauit, & ſatis abunde dotatam, Eccleſiæ Pigauienſi à patre extructæ, incorporauit.

HEINRICI I.
POSTERITAS.

Fuimus hactenus plæriq; decepti à Brodiſio de auctoritate Lauterbergii, cuius verba ſtrictius intellexit, ſcribente Heinricum I ſine ſobole extinctum eſſe, quia ille ſcilicet de nulla eius poſteritate legerat, quam ſententiam ego quoq; ſecutus alicubi ſum, cùm nondum ipſe fontes Hiſtoriarum noſtrarum penitus inſpexiſſem, quam me nunc deniq; meliora edoctum corrigere non diffiteor. Et dubitationem quidem omnem tollere nobis poſſunt tot documenta ex Chronico Buchauienſi, & Illuſtrium & Generoſorum Comitum Lisnicenſium in hac terra monumentis deſumenda, de quibus poſteà, cùm de nobiliſsimorum RANZOVIORVM ſtemmate dicendum erit, plura dabimus, quæ nunc in eum locum reiicienda cenſemus. Sanè vt hic pauca referam, viuunt adhuc in his regionibus homines fide digniſ-

dignisſimi, (ex iis, qui aliquando in adoleſcentia ſua HVGONI Comiti Lisnicenſi vltimo defuncto, à miniſteriis fuerunt, inter quos eſt integerrimus vir Ambroſius Francus Quæſtor Torgenſis) qui Hugonem genus ſuum ad VVipertum BELLICOSVM referentem gloriari audiuerunt, & tabulas artificioſè pictas oſtentantem, in quibus & effigies fuit Viperti, & res præcipuæ ab eodem in bellis geſtæ. Et curauit idem Hugo in libris Buchauienſibus & alibi, ſemper ad inſignia ſua appingi VVipertum, ſed reliqua differemus.

HEINRICVS igitur II, HEINRICI I. Marchionis Luſatiæ & Burggrafii Magdeburgenſis F. (Nam Groizam & Morungam amica eius Berta tenuit vt dictum eſt) Burggrafius Lisnicenſis, ſolus fuit, vt aliter nobis non conſtat, qui Illuſtrem VVIPERTINAM familiam propagauit. Hic Anno 1143. vnà cum Hermanno Burggrafio Myſnenſe teſtis fuit in literis Conradi III. Imp. quibus fundatio cœnobii Chemnicenſis à Lothario eius anteceſſore Anno 1125, vt habet Monſterbergius, inſtituta, confirmatur. De vxore eius nondum quicquam legi: Tribuo autem duos illi filios, Heinricum IIII & Ottonem, qui bifurcatã deinceps faciũt fa-

miliam, quarum illa in *Myſnia* manſit titulo Burggrafiorum, & Comitum Lisnicenſium, hæc in Holſatiam, vnde prima ſtirpis origo eſt, reuerſa, adhuc hodie floret.

FRIDERICVS DE CROITZ fuit Aduocatus Eccleſiæ Pigauienſis ſub Imperio Heinrici VI. Barbaroſſæ F. quod durauit ab Anno 1190. per annos 8. ex conceſsione Imp. ad quem ſpectat Aduocatia eiuſdem Cœnobij, ita tamen, vt eligat Abbas quem velit, & quamdiu velit, eum retineat, Lauterberg. ſub Anno 1123. in Hiſtor. Siffr. abb. Pegau. qui eo anno obijt.

HEINRICI II. FILII.

HEINRICVS III. Burggrafius Lisnicenſis, ſeu præfectus, ſeu Caſtellanus (nam his vocabulis ſcriptores de re eadem vtuntur) in Lisnigk, cuius in Chronico Buchauienſi mentio eſt, Fundauit Cœnobium BVCHAVIENSE, quod alio nomine Jgenthal dicitur, id eſt vallis ſancti Egidij, (Nam prius nomen villæ adiacentis eſt) à patrono videlicet religioſorum eius loci, ſitum ſupra *Muldam*, vt loquuntur literæ Friderici Barbaroſſæ

Impe-

Imperatoris, iuxta caſtrum Lisnig, Anno 1192, quo ex Sittichenbachenſi cœnobio diœceſis Halberſtadenſis conuentus nouellus ordinis Ciſtertienſis eò miſſus eſt 4. Id. Auguſti, inter quos primus Abbas erat Hildebertus, qui exacto ibidem decennio obijt Idibus Maij. Confirmata eſt fundatio ab Heinrico VI. Imp. Anno eodem, Indict. X. Anno regni] eius XXIII. Imperii ve-ro II. &c. Hæc autem fundatio ſuſtentationi 12 tantùm Monachorum præter Abbatem ſuffecit. Obijt Heinricus egregius præfectus de Lisnig vel Burggrafius, vt loquitur in Buchauienſi Chronico Zopachius, Anno 1203 ſepultus in templo Monaſterij ſui ante ſummum altare in medio gradus presbyterij, ſub grandi lapide ſepulchrali. Vxor eius fuit Clara, quæ vocatur ingenua venerabilisque matrona. Origo generis non eſt annotata. Hic reſpondendum erat ad id, quod Fabricius in annalibus Mysnæ vrbis dicit, Monaſter. Buchau. ad Zopæ fl. oſtium in Oſterlandia conditum eſſe à Friderico fratre Ottonis, qui Conradi Marchionis Myſniæ & Luſatiæ Principis potentiſsimi filius fuit, circa Annum 1184, quo tempore ferè etiam Monaſterium Zillenenſe (quo loco nunc VVechſelburgum arx Generoſorum & Magnifico-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

rum Baronum de Schonburg &c. eſt) à De-
done Rochlicio, cui Bertha Groizam dede-
rat, item Doberluchenſe à Diterico Conra-
di F. & Brenenſe, à Friderici, qui itidem Con-
radi Filius fuit, filijs Ottone & altero patri
cognomine, etiã extructa ſunt. Deinde quod
alij ſcribũt, Ottonem ipſum Marchionem
Myſnenſem, Buchenſis cœnobij eſſe funda-
torem: quibus aſtipulatur Pirnenſis Mona-
chus, qui Ottoni Dedonem Com. Rochli-
cium fratrem adiungit, & exprimit tempus
Anni 1176, qua de re VVolfgangus Fuſius
Vir doctiſsimus Anno 1531. inſtinctu Pauli
Greſii Cygnæi boni, & hiſtoriarum ſtudioſi
viri, ad Antonium Siffridum Zopachium
Monachum Buchauienſem ſcripſit. Verùm
non difficilis eſt explicatio. Non dubium
enim eſt Myſniæ Principes Conradi Marchi-
onis filios, Principes tùm diuitijs, & potentia
claros, tùm pietatis paternæ æmulos, multa
tùm cœnobia condidiſſe, multorum extru-
ctionem, quam alij vel illorum inſtinctu, vel
ſponte ſua inſtituerát, liberaliter iuuiſſe, Eaque
ratione nihil huic ſententiæ decedit. Nam &
Otto eodem ferè tempore, id eſt, paulò ante
magnificum cœnobium Cellenſe, ad Mul-
dam, quod vetus appellatur, de nouo extru-
xerat, & regio ſumtu dotauerat, & Portam
ad

ad Salam denuò quaſi fundauerat, ab incommodo loco ad magis commodum transferendo, & alijs præſidijs inſtaurando, quemadmodum & horum filij atque poſteri maiorum veſtigijs inſiſtentes idem poſtea feceruut: qua de re alibi dicendi locus erit.

Deinde vſitatum fuit, quod ſubinde alij atque alij primis fundatoribus ſucceſſerint, quemadmodum & Buchauienſe cœnobium ſuos deinde reperit quaſi ſecundarios fundatores. Albertum videlicet de Seeberg. militem, & Barones de Coldiz, quorum ille qui Anno 1221. ibidem ante ſummum altare verſus auſtrũ ſub ſepultus eſt grandi petra cùm duobus verſibus Epitaphijs, monaſterium eluuionibus præcipuè deſtructum, & ad egeſtatem redactum, vnà cum vxore ſua Margaretha inſtaurauit, & ædificijs atque prouentibus ita auxit, vt 20. Monachos alere poſſet. Hi verò fratres, Thimo, Volradus, & Vlricus Heinrici & Adelheidæ filij, præſertim verò Thimo cum vxore Agnete circa Annum Domini 1240, 1245, & vndecim annis pòſt ita priorum liberalitatem vicerunt, vt deinceps 30 Monachi facilè ſuſtentari poſſent. Sed hæc fortaſſe non ſunt huius loci. Quod autem præcipuus fundator Heinricus Liſnicius, de quo diximus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

mus fuerit, probat Zopachius aliquot Diplomatis, vt Siffridi Præfecti, id eſt, Burggrafij Lisnicenſis, Brunonis II. Præſulis Myſnenſis, Heinrici Myſnenſis Epiſcopi, ex quibus patet eiuſdem Heinrici Burggrafij permutatione pro Parochia in Eichſtede, (quæ in ipſius Præfecti prædio ſita fuit, non in Bauaria, vt ineptè meo iudicio ſentit Meierus) Heinricum VI. Imp. tradidiſſe cœnobio Buchauienſi Parochiam in Lisnig ad S. Matthæum, quæ donatio facta eſt Anno ſtatim proximo à fundatione, Sed ab alijs deinde approbata. Fuit, vt & hoc addamus, congregatio ea Monachorum ſubiecta Regulæ D. Bernhardi, ſub ordine Ciſtertienſium, ad Myſnenſem pertinens Diœceſin. Et lautum opulentumque fuiſſe cœnobium, vel ex vulgari rithmo apparet, qui dicterij locum hactenus obtinuit: Cell & Buch, faciunt vnum Doberluch. Atque hic eſt conditor nouæ quaſi familiæ LISNICENSIS, qui ex clara ſuſtulit Siffridum, Alberonem, & Hermannum.

OTTO I. Burggrafius Lisnicenſis. Hic tempeſtate belli, vt loquitur appendix, ſeu fragmentum Hiſtoricum in monaſterio Buchauienſi ſcriptum, in regionem transalbianam, & Vandaliam, id eſt, Holſatiam, & lo-

ca

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ea vicina Saxoniæ profectus eſt, ex quo loco aduenerát maiores eius, & VViperti bellicoſiſsimi illius Comitis, à quo & Caſtellani Liſnicenſes (retineo ferè verba Chronici) deſcenderant: Vbi & proſapiam, quæ, vt teſtatur idem, hodie durat, condidit, nobiliſsimorum equitum ſeu militarium, vt antiquo vocantur vocabulo, de RANIZOVE. Huius eſſe credo inſignia in Reinfeldenſi monaſterio ad Trauenam fl. qui limes eſt Holſatiæ, & Saxoniæ inferioris ſito, ſuſpenſa Anno 1186, vt habet publicata iam aliquoties Genealogia Ranzouiana: & quidem proximo loco poſt fundatoris Adolfi III. Comitis Schaumburgenſis & Holſatiæ, quæ ſequuntur deinde aliorum ex præcipuis in Holſatia nobilibus, inſignia. Sine dubio autem ideo proximum locum à Principis armis occupant Inſignia Ranzouiana, quia non ignotum Principi fuit, eos ducere originem ex vetuſta & nobiliſsima familia Holſatica, quæ aliquando rerum ibi potita fuiſſet. Nec alia de cauſa deinceps in ciſta priuilegiorum Holſaticorum, poſt Principis & Epiſcoporum inſignia ſtatim RANZOVIANA appicta ſunt. Filios habuit Schalkonem, Iohannem, & N. De quibus poſtea. Nunc enim relicta hac linea de LISNICEN-

GIBVS, quorum ſtirps interijt priori loco agemus.

POSTERITAS HEINRICI III. BVRGGRAFII LISNICENſIS, qui in Myſnia propagauit illuſtres & generoſos Comites Burggrafios in Liſnig, Dominos Penicij, & Rosburgi, ad Muldam, & aliquandiu etiam Strelouiæ ad Albim, atque Mutzouiæ, tandem quoq; Topauiæ, & Nepomislauiæ in Bohemia.

SIFRIDVS Præfectus, ſeu Burggrafius Lisnicenſis, vixit adhuc Anno 1217. quo monaſterio Buchauienſi donauit montem dictum Lisnig (hodie die Leisnig, vt vult zopachius) prope oppidum Lisnicenſe ſitum. Sepultus eſt ſine dubio in Buchauia, etſi expreſſum eius rei nondum mihi ſit teſtimonium. Huius & fratrum tempore Anno 1209. caſtrum Lisnig in patrimonio Imperatoris fuiſſe ſcribit Arnoldus in continuatione hiſtoriæ Helmoldi Slauicæ, lib. VII. cap. 18. Anno 1224. Siffridus Præfectus de Lizenick vnà cum Doninenſi, Aldenburgenſi, Misnenſi,

nenſi, Devvinenſi, Cicenſi. Kirchbergenſi Præfectis, id eſt, Burggrafiis, teſtis eſt in literis Cellenſis Abbatis. Anno 1235, 8. Calend: Martii, eiuſdem Siffridi Burggrafii de Lizenik, & fratris eius Alberonis fit mentio in literis Heinrici Epiſcopi Myſnenſis, quod ambo iure feudali ab Epiſcopo tenuerint villam Cozzebude (quæ inter Myſnam & Dresdam ſita, hodieque Collegij canonicorum Myſnenſium eſt) atque ab ipſis rurſus Bertholdus de Sconoue miles, qui eam tum vendidit Heinrico Maiori præpoſito Myſnenſi. Itaque reſignárunt iuri ſuo tàm Lisnicij, quàm Sconouius.

Albero I. Burggrafius de Liznik, Tenuit feudum Cozzebudæ idq́; reliquit, vt iam in Siffrido dictum eſt, Anno 1233. Anno 1244. Indict III. 15. Cal. Martii, fuit teſtis in literis Heinrici cogn. Illuſtris Marchionis Myſnenſis &c. quibus Vicariam quandam in Eccleſia Myſnenſi, in honorem fidelis & deuoti miniſtri Cōradi Machſeruii dotauit, vt loquuti ſunt An. 1252. Indict. X. II. Cal. Iun. Myſnæ, vnà cum Meinhero Burggrafio de Myſne, Aberto Burggrafio de Devvin Alberto Comite de Rabensvvalde, Rudolfo de Luppe Milite, Et Epiſcopis, atque aliis quibuſdam Prælatis interfuit tranſactioni inter Heinricum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

cum Landgrafium Turingiæ, & Marchionem Myſniæ &c. & Conradum Epiſcopum Miſnenſem, de bonis VVurzinenſibus, quæ Eſiconis Comitis fuerant, & poſt eius obitum ad Imperium deuoluta ab Ottone III. Imp. Monaſterio, id eſt, Epiſcopatui Miſnenſi dono data erant. Vxor eius N. Burggrafia Myſnenſis. Filij eius fuerunt Meinhardus, Albero II, & Albertus.

HERMANNVS Burggrafius Liſnicenſis. Vulgò tantùm Comes Liſnicenſis in literis dicitur, forte quia ipſi nihil rei fuit cum præfectura illa Cæſarea, quam reliqui fratres Laici tenuerunt, Canonicus Myſnenſis in Eccleſia illa nobili, quæ INGENVA dicta eſt, propterea quod à iurisdictione metropolitana exempta, ſoli ſedi Romanæ immediatè ſubiecta fuit, etſi eam Archiepiſcopi Magdeburgenſes aliquoties ſub ſua iura trahere, & ſuffraganeam efficere conati ſunt, Qua de re alibi dicendum. In literis Brunonis Epiſcopi Myſnenſis teſtis eſt Hermannus de Liznik Canon. Myſn. Anno 1227. Idem Anno 1233. in literis Heinrici Epiſcopi Myſnenſis, 8. Cal. Martij datis teſtis adducitur. Idem Anno 1244. Indict. III. 14. Cal. Martij in literis Heinrici Illuſtris, de quibus iam in Alberone diximus, adhibetur. Idem Anno

1245. nominatur à Rege Bohemiæ VVenceslao, Dilectus Capellanus, qui & eidem ad vitæ tempus conceſsit bona quædam, quæ deinde ad Obedientiam Dominicalem (beneficium Eccleſiaſticum ſic vocatur) pertinebant. Eiuſdem teſtimonium aduocatur Anno 1250. in literis Conradi I. Epiſcopi Myſnenſis.

ALBERONIS I.
FILII.

MEINHARDVS Burggrafius ſeu Capellanus Liſnicenſis, vel potius, vt credo, MEINHERVS, quod nomen ei ſine dubio à materno auo Burggrafio Myſnenſi, quantum ego conijcio, inditum fuit. De hoc nihil nobis conſtat, niſi quod ab Ant. Zopachio in Chronico Buchauienſi laudetur à pietate, & munificentia erga Monaſterium vnà cum filio Meinhardo. Filij eius fuerunt Meinhardus & Erhardus.

ALBERO II. Burggrafius Liſnicenſis, captus eſt Anno 1 76. doloſè, cùm Principibus Miſniæ ab Erico Epiſcopo Magdeburgio, & fratre eius Ottone Marchione Brandeburgenſi, vt refert Chronicon Germanicum, quod Myſnenſe vulgò dicitur,

ſed Cellenſe eſſe putatur. Elapſus verò e
cuſtodia vnà cum Friderico marchione my
nenſe de hoſtibus vindictam ſumſit &c. A
ño 1284. Albero Burggrafius de Lisn
teſtis eſt in literis Theodorici marchionis
Landsberg, datis in Rideburg pro exem
ne Eccleſiæ in Kolmen V. Id. Nouembr.
Dipl. Lauterb. Idem Anno 1288. fuit in
executores publicæ pacis aduerſus prædon
& latrocinia exercentium factionem,
poſt obitum marchionis myſniæ, & La
graſij Turingiæ Heinrici cogn. Illuſtris,
munifici his terris moleſti fuerunt, dele
ad id munus in publico fœdere, quod in P
cipum conuentu Grimæ tempore brun
ictum eſt à proceribus Turingiæ, myſniæ
Anhalti, vnà cum Epiſcopis myſniæ tri
Habuit eius rei ſocios Ottonem Comi
Arnshugium, meinhardum Burggraſi
myſnenſem, Voitum ſeu Aduocatum
uenſem, Anargum Baronem VValden
gium, Heinricum Baronem Coldicium,
ros nobiliſsimos, & præſtantiſsimos. A
ſequenti Albero Burggrafius de Lizenik
cum alijs teſtis adducitur in literis Frid
cognom: Tutonis marchionis myſn. O
talis, & de Landsberg, ſcriptis pro libe
Eccleſiæ myſnenſis, in quibus promitti
ſu

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ſubſidium publicum ex bonis Eccleſiæ non amplius exacturum &c.

Anno 1290. in eiuſdem Tutonis literis Mersburgi, & alijs deinceps Dreſdæ datis teſtis eſt. Eodem anno in literis Rodolphi Imp. Erfordiæ Id. Martij datis (vbi indictione III. annus notatur) quibus Priuilegium Innocentij Papæ de pace tàm hominum quàm poſſeſsionum Eccleſiæ montis Petrini ſeu Lauterbergi ſubiectarum confirmat, teſtis eſt Albertus Burggrafius de Lizenik. Ex Dipl. Lauterberg. vt & anno ſequenti, & poſteà 1294. in eiuſdem Tutonis.

Anno 1283. apud gentiles ſuos hunc Alberonem & filium eius Erhardum, præfectos ſiue Caſtellanos in Liznig, (hic enim ſolus cum patre nominatur) in Myſnia fuit Schalko, Schalkonis F. militaris de Ranizoue, qui ſecum habuit Ottonem, & Britolfum primogenitum & ſecundo genitum inter decem filios, de quibus plura in RANZOVIANA linea. Vxor Alberonis fuit N. VValdenburgia (vt ex Monſterbergio, ſi modò is auunculi vocabulum rectè vſurpauit, & non pro cognato in genere vt alibi repetitur poſuit) Comitiſſa ſeu Baroniſſa. Vterque enim titulus à diuerſis ſcriptoribus ei familiæ

miliæ tributus eſt. De inſignibus eius fami-
liæ alibi. Nati ſunt ei Otto, & Albertus.

Albertvs Burggrafius Liſnicenſi
primò Præpoſitus Myſnenſis Eccleſiæ, Ind
Epiſcopus eiuſdem Anno 1299. conſtitu
tus fuit, Dictus III. eius nominis, ſecutus
ea dignitate Bernhardum de generoſa Dyn
ſtarum Cameniziorum familia, qui Albe
tus etſi præfuit Præſulatui tempore difficil
mo, & bellis ciuilibus, atque exterorum
ruptionibus calamitoſiſsimo: tamen arce
Stolpinam recuperaſſe ſcribitur, quæ à Br
none II. Epiſcopo Myſnenſi empta fuerat, ſ
ab Eccleſia poſteà abalienata erat. Ob
1312. V. Non. Martij. Huius vt arbitror E
piſcopi, quantum ex inſignibus coniectu
aſſequi licuit, oſſa effodi in templo cathedr
li Myſnæ vidi, cum N. Carlovvicia, Dom
ni Georgij Comitis Palatini & Canoni
Magdeburgenſis, Myſnenſis, Numburgen
&c. mater, ſepulturæ traderetur, & pedũ ip
us Epiſcopale, calicemque, qui cum eo i
humatus fuerat, manibus meis contrecta
ſimulque antiquitatem ſimplicem admi
tus ſum.

De Meinhardi I. posteri
tate primo loco explicabimus, nam ea a
te Alberonis II. poſteros deſiit.

Meinha

MEINHARDVS II. prædicatur à Zopachio ob pietatem & liberalitatem in Monachos Buchauienſes, qua in re exemplum patris habuit.

ERHARDVS Burggrafius Liſnicenſis, benefactor cœnobij Buchauienſis, exemplo fratris, patris, aui, proaui. Anno 1308. diem ſuum obijt auctore Zopachio, & ſine dubio Buchauiæ ſepultus eſt. Filij eius ſunt Albertus & Heinricus.

ERHARDI FILII.

ALBERTVS Dei gratia ſenior Burggrafius de Liznig. Anno 1330. die 30. Iulij vendidit Domino Heinrico Plebano in Hayn duo talenta annui cenſus in Lutinvviz, qui ipſi ex morte Hekilmanni, & VVernheri de Nuendorff vacauerant, vt loquitur Diploma. Inſigne eius infrà dabitur. Habuit filios Heinricum, Albertum, & alios præterea, quorum nomina non ſunt nobis nota. Conſtat verò de re ipſa ex Diplomate horum fratrum.

HEINRICVS, Caſtellanus de Liſnig, Benefactor Buchæ. Nam ſcribit Zopachius eum ſe perſimili, atque maiores eius, manſuetudine fauorabilem erga Buchenſes fratres exhibuiſſe, & vitæ ſpiritum cœleſtibus

D auris

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

autis afflaſſe Anno 1345. Filius eius fu
Heinricus hoſtis Monaſterij.

ALBERTI SENIO-
RIS LIBERI.

HEINRICVS Burggrafius de Lizn
Dominus in Strela vnà cum fratre Alber
literis idiomate Teutonico, quod tum inſo
lens fuit, ſcriptis renunciauit iuri ſuo, quo
habuerat in molendino medio Hildebran
densdorfii ad riuum Scremſniz. Idem cu
eodem fratre ſuo, (titulo tamen STRELEN
SI omiſſo) vendidit Theodorico Medicin
Magiſtro Eccleſiæ Myſnenſis Decano, Fr
derici Thuring. Landgrafii, Myſn. & Orien
talis, & in Landsperg. Marchionis, Com. i
Orlemunde, & Domini terræ Pliſnenſis,
progenitorum ipſius miniſtro, aliquot man
ſos in villa Gryn & Boyl apud ſtrenuum Fr
zonem de Gyſſelvvitz. qui contractus p
principem approbatione confirmatus eſt
Anno 1361. Feria II. poſt Boneſacij.

ALBERTVS Burggrafius de Lizn
Dominus in Strela. De hoc eadem quæ d
fratre obſeruanda. Inſigne eorum infrà da
bimus, quod idem ferè eſt cum patris Albe
ti Se

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ti ſenioris. Diploma Germanicum hic aſſcribendum putari propter vetuſtatem.

Wir Heinrich vnd Albrecht / Brůdir/ Burggraffin von Lisnick / Heren zu Strele/ bekennen offenlich an diſſim kegenwertigen Briffe / vnnd tun kunt allin den / di dieſin Briff ſen odder hörin leſin / das wir an der Mittilmö / dy do lyt by Hildebruna dis dorff an dem Waſſir / das da heyſt die Schremſenitz/keinerley Rechten haben. Vnd were das wir kein Recht hetten/oder gehabet hetten/des vorzeyge wir vns williclich vnnd mit wolbedachtem mute/ vor vns vnd ander vnſir Brůder vnd Erben an diſim Briffe / der gegebin iſt nach Gottis Geborte Tuſint Jahr / dreyhundirt Jar in dem ſiebin vnd funffzigſten/ vnter vnſir Brůdir Inſiegil.

Ex hoc Diplomate apparet, & fratres horum fuiſſe natu maiores, vtpote quorum ſigillo vſi ſunt, (Nam minorum natu Sigillo vſos eſſe quis credat?) Et hæredum etiá mentionem fieri, de quibus nobis nihil conſtat.

HEINRICI, QVI ALBERTI SENIORIS FRAter fuit, Filius.

HEINRICVS Burggraſius Lisnicen-
ſis. Sub hoc Anno 1354. Parochia Lisni-
cenſis, quam fundator Heinricus anteà cœ-
nobio dederat, vt dictum eſt, etiam ratum
habente Imperatore, denuò Monaſterio Bu-
chenſi incorporata eſt, vt loquitur Diplom
cum omnibus fructibus, obuentionibus &
Anno 1361 cœnobii Buchauienſis à mai-
ribus ſuis extructi, & liberaliter conſeru
hoſtis factus eſt, idque ſub Abbate Nicolo
Hobero Rochlicenſe vexauit per annos qu
tuor & vltrà, donec Anno 1365, Die S. E
ſtachij omninò ſuccendit, & exuſsit, ſed
ipſo à Principibus Myſniæ, tribus fratribu
bello petitus, Liſnicio oppido pro certa pec
niæ ſumma vendito cedere coactus eſt. M
erus dicit factum eſſe in diſsidio inteſtin
fratrum, quo alter alteri ægrè facturus cœn
bium tandem combuſſerit, ſed Zopachi
ne minimam quidem eius rei mentionem f
cit. Hiſtoria petenda eſt ex Zopachio. Ap
hunc gentilem ſuum Anno 1362. fueru
Kagenherus, & Otto militares de Ranizou
Ottonis de RANIZOVE & Iuttæ, quæ
Ducali ſtemmate fuit, vt Appendix
fragmentum Hiſtoricum iam citatum, teſt
tur, filij. Qua de re ſuo loco plura. For
huic frater Albertus fuit. vt de eo intellige
du

dum ſit illud, quòd de Alberti Senioris filiis relatum eſt, ſub Anno 1361, de venditis bonis in villis Gryn & Boyla.

ALBERONIS II.
QVI MEINHARDI I.
frater fuit, poſteritas.

OTTO Comes Leisnicius vixit Anno 1312. Hunc Seniorem vocatum conijcio ex cognomine filij.

Filios habuit Alberonem III, Ottonem, & Georgium.

ALBERTVS Burggrafius Liſnicenſis, Canonicus Myſnenſis Eccleſiæ. Anno 1319. Albertus de Liſenik præpoſitus VVurcinenſis teſtis eſt inter Canonicos Myſnenſes, in literis VVitegonis II. Epiſcopi Myſnenſis. Anno 1325. Albertus de Liſnik Canonicus & Cantor Eccleſiæ Myſneuſis teſtis ſubſcriptus eſt in eiuſdem Epiſcopi Diplomate. Anno 1329. Dn. Albertus de Lyſnik Burggrafius, Præpoſitus, ſubſcripſit literis Friderici Landgrafii Turingiæ, Myſnenſis, & Orientalis Marchionis, Domini terræ Pleiſſenſis, qui Grauis cognomentum habuit: Et eodem Anno in literis VVitegonis II. Epiſcopi Myſnenſis. Anno verò ſequenti ſubſcriptione

nominis ſui, qua Præpoſitus perhibetur, confirmauit literas Stuchouienſis Monaſterij, quod Dobelinum ad Muldam translatum eſt. Additur dies literis annunciationis Mariæ ſacer. Et eodem anno atque die iterum refertur in literis VVitegonis. Anno denique 1339. idem VVitego Albertum Præpoſitum eiuſdem Eccleſiæ dictum de Liſnik appellat auunculum ſuum dilectum in literis datis Mogelini, 8. Cal. Nouembr. Fuit autem VVitego gente Coldicius, vt antè dictum.

OTTONIS POSTERITAS, QVAE PENICII ferè habitauit.

Albero III. Burggrafius Liſnicenſis. Anno 1334. tenuit Penicium, ibiq; aulæ ſedem habuit. Vxor eius fuit Beata ex Illuſtri Principum Anhaltinorum ſtirpe, vt annotauit Sebaſtianus Meierus, & teſtatur pictura quædam Penicij, in templo, de qua poſteà plura dicentur. Hunc credo eſſe eum, qui inter Benefactores Buchouienſes recenſetur à Zopachio, & mortuus eſſe ſcribitur Anno 1349. Semper autem in ea fui opinione Penicium antea fuiſſe

Burggra-

Burggrafiorum de Aldenburg, eò quod oppidum illud pro inſigni geſtet roſam, quam in Aldenburgenſium Comitum armis fuiſſe ſcimus. Ferè enim oppida olim inſignia acceperunt Dominorum ſuorum clypeos referentia. In hac ſententia deinde confirmatus ſum lectione Monſterbergij, qui teſtatur Albertum, & Theodoricum Burggrafios de Aldenburg, Alberto Abbati Chemnicenſi è caſtro ſuo Rochſperg, & foreſi ciuitate Penig in compenſationem damnorum illatorum dediſſe ſex marcas argenti annuas cum promiſſione amplioris liberalitatis, Anno 1301.

OTTO II. Burggrafius de Liſnik. Hic teſtis adducitur in literis Eckenpoti Burggrafii de Starckenberg, quibus bona quædam in Guederiz donauit monialibus in Cronſvviz, datis Aldenburgi, Anno 1327. Feria III. poſt Dominicam Iudica. In illis literis tribuitur ei cognomentum iunioris. Deinde Anno 1349. Feria V. poſt feſtum Nicolai, Otto Dei Gratia Burggrafius in Lisnik, & Dominus in Rochſperg, agros, quos præpoſitus in monte ad Aldeburgum à ſtrenuo famulo Galfrido de Poptzin, emerat eidem monaſterio appropriauit, vt tum locuti ſunt. Idẽ Otto Burgg. Liſnicenſis Dominus Penicij

ſeu Penigæ, Anno 1352. teſtis eſt in literis vernacula lingua conſcriptis ab Illuſtriſsimis Myſniæ, & Turingiæ Principibus Friderico, & Balthaſaro. Anno 1358, Penicij habitauit, & vxorem habuit Eliſabetham ex Burggrafiis ALDENBVRGENSIBVS. Meierus ex literis Penicenſibus. Otto Burggrafius de Lisnik anno eodem ex mandato Friderici & Balthaſari Principum transegit inter Scholaſticum Eccleſiæ Myſnenſis, & Gerhardum Lubſch, vviz, diſceptantes de quibuſdam bonis in Ringethala, Eaque transactio Dresdæ à Principibus confirmata. Otto quidam Comes Leiſnicius vixit Anno 1360, qui refertur à Pirnenſi Monacho in Onomaſtico Hiſtorico in dictione Leisnig. Idem Otto B. in L. & Dn. in Rochzperg Anno 1361, Feria III. poſt Iudica confirmat bona quædam vendita Hermanno præpoſito Canonicorum Regularium in monte Aldenburgi, ſita in Gorbuz, quæ tenuerant ſtrenui famuli Heinricus & Iohannes fratres dicti de Buckou, quæ à Burggrafio in feudum tenuerant. Hæc appropriauit cum conſenſu filij Alberti. Actum in Penigk. Inſigne eius infra depingetur. Idem eodem Anno die Veneris ante feſtum Palmarum teſtis adducitur in literis generi, Heinrici Aduocati de Plauen-

Filium

Filium habuit Albertum ſucceſſorem in Penig. & Rosburg: Et filiam N. Heinrico Aduocato de Plauen nuptam, cuius mentio eſt in literis, quas modò allegauimus.

Georgivs Burggrafius Liſnicenſis. Anno 1365. Erneſtus Elector & frater eius Albertus de controuerſia inter Caſparem Abbatem Chemnicenſem, & inter Georgium Comitem de Leiſnig Ottonis F. orta, dixerunt ſententiam pro Abbate. Monſterberg. A Burggrafiis Liſnicenſibus, qui non nominantur, emit Gebhardus de Schrapelau Epiſ. Merſeb. Oſtrauiam & Carlsdorffum eaque Epiſcopatui inſeruit. Is autem Anno 1338. mortuus eſt, cum per annos 24. præſediſſet. Ad quos igitur referendum hoc ſit Burggrafios, niſi ad hos, non video: Niſi fortè melius ad Erhardi filios vel nepotes pertineat. Nam & alia illi bona vendiderunt.

OTTONIS IVNIORIS POSTERITAS.

Albertvs Burggrafius Liſnicenſis, Dominus Penicij. Anno 1351. Albertus Burggrafius Liſnicenſis iunior, teſtis eſt in literis Friderici Landgr. Turingiæ. Mar: Myſn. & Orientalis, Comitis Orlemundani, & Domini

mini terræ Pleiſſenſis, de metallo Vlrichsperg, cuius cauſa Princeps tranſegit cum Volrado, & Buſſone de Koldiz. Actum VVeiſſenvelſii die Vincentij. Anno 1359. in literis Meniheri, & Bertoldi fratrum Burggrafiorum Myſnenſium aduocatur teſtimonium nobilis Domini Alberti de Liznik iunioris, Domini in Penigk, cognati ſui, (Oheim.) Dictum autem iuniorem exiſtimo reſpectu Alberti, qui Erhardi filius fuit, & ſeniorem ſe ſcripſit. Nam tum adhuc vixiſſe credibile eſt, etſi eius filij biennio antè gubernârunt Strelam. Anno 1364. Die Lunæ antè feſtum Stephani, Albertus Burggrafius de Lisnig, & Dominus de Rocksperg literas Penicij conſcripſit de debitis quibuſdam perſoluendis monaſterio Aldenburgenſi in monte. Anno 1365, Idem Albertus celebris fuit Penicij, cuius Vxor fuit SOPHIA de VVALDENBVRG Baroniſſa. Fuit tùm ſæpè Rosburgi ſeu Rochspurgi, quæ arx eſt ad Muldam infrà Penigam, vt teſtantur Diplomata. Vnde, ſicut & ex præcedentibus apparet Rosburgum illo tempore etiam in poteſtate Leisniciorum Comitum fuiſſe, & ad Penigam pertinuiſſe vt hodie, Etſi arx ea deinceps aliquandiu nobilis familiæ ab ENDE fuit. Nam Georgius Comes Liſnicenſis Hu-

gonis.

gonis, qui familiam clauſit, pater propter ſumtus bellicos eam Alberto Saxoniæ Duci oppignorauit, qua occaſione forſan ad Endios translata eſt. Vnum habuit filium, cuius quidem memoria ad nos peruenit, qui patris nomen habuit. Etſi enim *Meierus* dubitare videatur: tamen homonymia me confirmat, vt ſic ſtatuam. Obijt Albertus Anno 1378, ſepultus in Monaſterio Buchauienſi ante aram verſus Aquilonem cum inſcriptione hac in lapide ſepulchrali:

Albrecht præfectus iacet hac petra bene tectus,
Iungatur Chriſto mundo transmiſſus ab iſto.

Fuit enim ſingularis fautor, benefactor, ac protector Monachorum ibidem. Additum autem fuit monumento eius vexillum, in quo arma Liſnicenſium integra ex tribus clypeis coniuncta, depicta fuerunt, quorum deſcriptionem ex Zopachio infrà dabimus.

ALBERTI FILIVS.

Albertvs Burggrafius Liſnicenſis, Dominus Penicij cognomento VVirt, id eſt, Hoſpes, quod forte ab hoſpitalitate, & liberali munificentia habuit, vel etiam à diligentia in Oeconomia. Vtrunque enim hoc vocabulo ſignificatur, & tribuuntur huic Arberto diuitiæ ſatis magnæ.

Vxorem

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Vxorem habuit FRIDERVNAM Comitiſſam de STOLBERG. Extruxit ſacellum ad templum parochiale Penicij, vbi ſepultura Liſnicenſium deinceps fuit. Occaſio fortè præbita eſt à quibuſdam, qui cœnobium Buchauienſe criminati ſunt apud Comites propterea, quòd ante 30. annos cauſa fuerit, vt familia Liſnicium oppidum amitteret. Factum hoc Anno 1380. teſte Meiero, etſi Monſterbergius hoc in Annum 1395. referat, eiq; coniugem attribuat Sophiam. Scribit enim: Anno 1395. Albertus Burggrafius de Leisnig, & Sophia, vxor eius, fundárunt ſacellum in Penig, & id proprium tradiderunt eius loci præpoſito. Fortè autem Monſterbergius Sophiam matrem Alberti, quæ fundationem adiuuerit, pro coniuge accepit. Vel Sophia vnà cum ſuo marito fundationem incœpit, quam filius deinde perfecit. Nam quod Stolbergiam hic Albertus Hoſpes habuerit pictura Penicenſis templi in organo Muſico, cuius iam antè facta mentio, teſtatur, quam & ſecutus eſt Meierus. Anno 1386. Nobilis Dn. Albertus Burggrafius de Liſnigk, Dominus in Penig, teſtis eſt in literis VVilhelmi Marchionis Myſniæ, qui Cocles à vitio corporis dictus eſt, quæ datæ ſunt die Laurentij. Et in eiuſdem alio Diplomate

ſcri-

ſcripto ſequenti anno, Dominica, feſtum diem Diui Viti inſequente. Et in alio quoq; ſcriptum eſt Anno 1401. Porrò Anno 1394. Albertus Burggrafius Liſnicenſis, Dominus in Penigk, & Fridericus Baro Schonburgius, Dominus in Glaucha inter ſe diſsidentes ab Arbitro inter Eccleſiaſticos præcipuo Iohanne III, qui Iſenbergius genere fuit, Præſule Myſnenſi, reconciliati ſunt. Anno 1406. Dominus Albertus Burggrafius de Liſnig, Dominus in Peniga ſubſcriptus eſt teſtis in VVilhelmi Marchionis Myſniæ, & Landgrafii Turingiæ Palatini Saxon. literis. Anno 1408. idem in Trium Marchionum Friderici ſenioris, VVilhelmi, & Friderici, qui Balthaſari filius fuit, Diplomate teſtis aſſcriptus eſt. Obijt Albertus quidam Liſnicenſis Dominus in Penig Anno 1411, quod de hoc intelligo.

ALBERTI HOSPITIS FILII.

ALBERTVS Burggrafius Liſnicenſis Dominus Penigæ, cognomento Senior, quem inter eos, qui Penicenſem titulum habent, III. numerârim, in comitatu Marchionum Myſn. Friderici Senioris, & VVil-

helmi

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

helmi medij inter alios Comites, Barones, & Equites, profectus eſt ad concilium Conſtantienſe, Anno 1413. Anno 1418. arcem Rabenſtein Abbati Chemnicenſi eripit Albertus Senior Burggrafius in Liſnig. Itaque Albertus filius accuſatus coram Papa, ſe Erfordiam ſiſtere coactus eſt, vt habet Monſterbergius.

Otto III. Burggrafius Liſnicenſis, Dominus Penigæ. Anno 1443. in Vigilia Thomæ Otto & Albertus Burggrafii de Lisnik, Domini de Rochsperg Præpoſito in monte ad Aldenburgum D. Iohanni de Dolin confirmârunt ſex ſexagenas(ſeiſchn g ſchſchen) venditas à Iohanne Schochirio. Huic in veteri pictura, cuius iam aliquoties teſtimonio vſi ſumus, tribuitur coniunx Margareta Comitiſſa de Schvvartzburg, quæ poſt mariti prioris obitũ nupſit Heinrico Baroni de Vvildenfels.

Poſt bellum ciuile inter fratres duces Saxoniæ Fridericum II. Electorem & VVilhelmum III. Turingiæ Landgrafium, quod Anno Domini 1455. ferè finitum eſt, pace Mulhuſij inita, & Numburgi confirmata, in Myſnia aliquot ſeditioſi puniti ſunt, in quibus & Comes Liſnicius & Baro Doninenſis, vt

& habet Fabricius in libello de Electoribus Saxoniæ. Hoc de quo intelligendum ſit, an de Alberto ſeniore, vel Ottone II, vel denique huius filio Georgio aut alio quopiam, non video. Sanè, Ottonem admodum immatura morte obijſſe annotauit Meierus.

ALBERTI III. FILII.

ALBERTVS IV. Senioris F. De quo nihil habeo, præter ea, quæ ex Monſterbergio de patre eius inuaſore arcis Rabenſtein allata ſunt.

OTTONIS III. POSTERITAS.

GEORGIVS I. Burggrafius Liſnicenſis Dominus in Peniga, nominatur demum (quantum quidem ego legendo cognoui:) Anno 1455. Hic poſt obitum patris cœlebs diu admodũ gubernauit ditionem Penicenſem, & anno eo, qui iam nominatus eſt, ius ciuitatis cõceſsit oppido Penigæ, (quod tamen diu ante, nempe 1301. ciuitas forenſis, vt puto Ein Marckfleck dicitur) quare Repub. denuò conſtituta & ordinata electus eſt, Conſul

ſul Nicolaus Rombrechtus, idque factum inſtinctu, conſilio, & opera Vitrici eius Heinrici VVildenfelſii, qui fortaſsis eam ob cauſam, & propter coniugium, à Munſterbergio ſub Anno 1459. dicitur Dominus in Penig. quo etiam Iohannes Leubiſius Decretorum Baccalaureus, primus oppidi paſtor conſtitutus eſt, cum prius res Eccleſiaſtica per præpoſitum quendam à cœnobio Chemnicenſe eò miſſum ſemper adminiſtrata eſſet. Eodem anno & incendium quartam oppidi partem abſumſit.

Fuit autem Georgius homo militaris, & rarò domi manſit, & præſertim Turcicis bellis præclaram orbi Chriſtiano operam nauauit. Vnde non ſolùm magnos ſumtus fecit, & poſſeſsiones atque prædia ſua graui ære alieno bellorum cauſa inuoluit: Verùm tandem etiam 1472. in Vngaria veneno extinctus, ibique ſepultus eſt, vt teſtatur clypeus in ſacello Penicenſi parieti affixus. Obitus autem ipſius tempore conflagrauit arx Penicenſis (Rosburgenſis tùm Alberto Saxoniæ Duci, vt antè mentio facta eſt, pignori data erat) in qua multa vetera Diplomata perierunt, & inter ea etiam literæ recentes de bonis oppignoratis, quod liberis eius maximo fuit damno.

Vxo

Vxor Georgij fuit IOHANNA de Coldiz, quæ ei peperit Hugonem, Euſtachium, & Alexandrum. Hæc eum aliquoties in expeditiones & bella ſecuta eſt, præcipuè in Vngariam. Annotata eſt commemorabilis hiſtoria de hac Comitiſſa. Cùm enim maritus eius, vt dictum eſt, rariſsimè domi eſſet, & aſsiduè bella frequentaret, ſiue præ coniugalis amoris impatientia, & magnitudine, ſiue vt virum à bellis vel hac ratione tandem abſtraheret, aliquoties ipſum cum maximo vitæ periculo inuiſit, & in itineribus magnis, quæ ſexui huic difficilius accidunt, bona malaq; tolerare coacta eſt. Aliquando igitur cum in Vngariam ad eum excurreret, adductis eò ſecum filiolis tribus, quos nominauimus (paruos enim tunc fuiſſe indè conſtat, quòd Hugo natu maximus tempore obitus patris decem annorum fuit) & in arce quadam commoraretur, ſubitò ei nunciatum eſt, caueret ſibi ſuiſq; , nam affore iam iam hoſtes, qui arcem & adiacentes pagos capiant, & omnia vaſtent. Cùm igitur in mariti, qui procul fortè aberat præſidio nullam ſpem ponere poſſet, & animo fluctuaret, tandem quo ingenio fuit, ad muliebris aſtutiæ auxilia confugit, & tenui veſtitu arrepto filiolos puellarum veſtibus indutos in currum coniecit, ſeque & liberos

ea ratione ſeruauit. Relictis enim omnibus impedimentis, & precioſa ſupellectile, quantis itineribus potuit progreſſa in patriam reuertit. Atque hoc argumento eſt prudentiæ eius, & dexteritatis in conſilijs, quibus aliàs etiam in abſentia mariti domi ſuos rexit: Et fidei atque amoris erga filios, quos poſt mariti obitum præclarè educauit, miſſos primùm in Acadamiam Lipſenſem, deinde in aulas. Hugonem enim commendauit Alberto Saxoniæ Duci, Euſtachium Archiepiſcopo Moguntino, Alexandrum Bohemiæ Regi. Eſt & illud coniugalis fidei indicium non fallax, quod in viduitate permanſit, etſi adhuc iuuencula eſſet, in qua caſtiſsimam degit vitam, & filijs damna illa, quibus & à parente, & à fortunæ iniquitatê inuoluti erant, ſarcire ſtuduit, donec Hugo per ætatem gubernacula ſuſcipere potuit. Tandem enim profecta Fribergum eſt, & religioni ſtuduit, ibiq; diem ſuum obijt Anno 1513. ſepulta in cœnobio Monialium.

Sub Iohanna Comitiſſa extructa eſt Anno 1476. turris ad templum D. virginis dictum in monte, Penigæ vrbis, quod ligneum tùm fuit, de quo ſuo loco plura dicentur, quia ingens aliquando ad id fuit concurſus hominum ſuperſtitioſorum.

GEOR-

GEORGII I. FILII.

HVGO Burggrafius Liſnicenſis, Dominus in Peniga, & tandem etiam Nepomislavia, & VVilicia, natus Anno 1458, circiter, vt ex ætatis illius indicatione conijcio. Huius virtus poſt annum 1484 emicare cœpit. Profectus enim in aulas Principum eſt, & bellicæ etiam virtutis ſpecimina edidit. Ideoque deinde etiam Anno 1488. cum Alberto Duce Saxoniæ &c. ad Maximilianum Imperatorem profectus eſt, in Belgium, vt habent libri, in quos acta publica oppidi Penicij relata ſunt, ibiq; eam virtutis & fortitudinis opinionem ſibi comparauit, vt non ſolùm à Proceribus coleretur, ſed ab Imperatore ipſo etiam diligeretur. Ob eam quoque exiſtimationem, in qua apud omnes fuit, delectus eſt præ multis alijs, cui negociũ cõmitteretur Annam, Britanniæ Ducis vltimi filiã vnicam, quã Maximilianus in Comitijs Noribergenſibus anno 1490. per legatos ſibi deſponſauerat, adducendi. Stipatus igitur amplo comitatu, per Galliam ſaluo conductu impetrato, nemineq; impediente maximis itineribus in Britanniam contendit, ſponſamque Imperatoris ſui nomine accepit. Sed cum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

per Galliam redeundum eſſet, neſcio quo i
oppido, veſperi iubente Rege Carolo VII
ſubitò oppreſſus, & quamuis multis proteſta-
retur, Anna Britannica contra hoſpitij iu
per vim ſpoliatus eſt. Calumniati enim ſu
ipſi promiſſam eſſe incolumitatem & fidem
non verò puellæ, quam ſecum ducebat. Hæ
res ſi feliciter proceſsiſſet, maximo ipſi, to
tique poſteritati emolumento futura erat. Id
eoque de infelici eius negocij ſucceſſu ſæp
deinde conqueſtus eſt Hugo.

Intereà domi Anno 1488. & ſequent
mœnia oppidi, magnam partem inſtaurata
ſunt, & lapidibus extructa, cùm lignea prius
fuiſſent ſepta, à Tonnero Conſule ſimul &
Præfecto atque Quæſtore, homine non vul-
gari dexteritate prædito, ſed qui tandem per-
fidiæ accuſatus, gratia amiſſa carcere diutur-
no pœnas luit. Secuta eſt Anno 1491, Elu-
tio, quæ non parùm afflixit ciues & accolas.
Prætereà ſub hoc Comite 1499. Templum
S. Virginis in monte denuò ſplendidius ex-
tructum eſt, cùm ligneum prius fuiſſet à
tempore religioſi concurſus ibidem inchoa-
ti. Hodie templum illud Parochiale eſt, &
nomen vetus ſeruat, conſecratum deinceps
ritu veteri ab Adolfo Anhaltino, Epiſcopo
Mersbürgenſi Anno 1515. Hugo domum
reuer-

reuerſus, etſi Reipub. & Oeconomiæ adminiſtrandæ incubuit, nihil ominus tamen, cum paternum id haberet, bellorum curam deponere non potuit, non ſemel in Vngariam, Phryſiam, & aliò profectus. Sanè Dux Saxoniæ Georgius, cui æqualis fuit, inter præcipuos eum Conſiliarios domi, & præſertim in bellis Phryſicis habuit, cum quo etiam interfuit oppugnationi Thamenſi, Anno 1514, vnà cum fratre Alexandro, qui & ipſe patris bellicam virtutem æmulatus eſt. Sub hoc Comite Anno 1511. autoribus duobus ciuibus fratribus VVolfio & Petro Roth, inchoatæ ſunt cellæ cereuiſiariæ ſuburbanæ in montibus vicinis, quæ mirabilibus flexibus foſſæ ſunt in ſolo petroſo. Sunt quaſi cuniculi quidam duas vlnas lati, tres alti, qui ab ore paulatim depreſſi, in medio ferè ramos quaſi ſuos habent, ab vtroque latere protenſos. Anno 1520. Peſtilentia graſſata eſt, & 1522. octaua feria poſt feſtum, quo corporis Chriſti memoria celebratur à ciue quodam inter eos, qui faces geſſerunt horrea quædam ſuccenſa conflagrârunt in veteri Peniga. Anno 1527. pons lapideus extrui cœptus in Mulda flumine.

Anno 1525. Hugonis Comitis aduerſus ſeditioſos agreſtes magna alibi virtus &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

diligentia fuit, cumque ipſo abſente etiam ſubditi eius eodem veneno infecti eſſent domum reuerſus paternè ipſos primùm dehortatus eſt, inde cùm apud quoſdam admonitio illa non reperiret locum, iuſta ſeueritate vſus capite eos plecti iuſsit. Anno præcedenti vnà cum filio Georgio Dresdæ in nuptijs Georgij Ducis filiæ Magdalenæ cum Ioachimo II. Electore deinceps Brandeburgio, eodemque Myſnæ fuit in ſolennium rituum apotheoſeos Bennonis Epiſcopi Myſnenſis celebratione. De qua vide Georgium Fabricium in annalibus Myſnæ vrbis. Vitam autem Bennonis deſcripſit Emſerus homo Sueuus. Vxorem I. habuit DOROTHEAM ex Pincernarum de LANDSBERG familia, quæ obijt Penicij Anno 1535, ibidemque ſepulta eſt. Cùm videret Georgium filium carere ſobole ante eius obitum circiter biennio, alteram coniugem ſuorum ſuaſu duxit Dominam N. de Schvvihau & RISENBERG Bohemam, ex qua tamen nihil ſuſtulit. Itaque filiabus proſpicere cupiens in Bohemia arcem Nepomislam, addunt alij VVelizium etiam, & alia bona in eadem regione ab ipſo coëmta. Præter filium habuit filias aliquot, quarum tres à patre elocatæ, reliquæ antè pubertatem mortuæ ſunt.

Obijt

Obijt poſtquam filij totum Leiſniciorum Comitum familiam claudentis funus magno cum dolore aſpexiſſet, ætatis ſuæ Anno circiter 80. A Chriſto autem nato 1538. die 21. Martij, Sepultus Penigij, cum maximi omnium ſubditorum & amicorum planctu, & aſtantium animi magna triſtitia affecti ſunt, cùm aſpexerunt, vt moris eſt, Inſignia gentis, & arma Hugonis militaria confracta ſimul terræ mandari. Vidua eius cum legata ei perſoluta eſſent à Duce Georgio, in Bohemiam redijt. Fuit Hugo, vt ſtaturæ proceræ, & decentis, vultusque Heroici & ſeueri: ita etiam animi magni & grauis. Summo odio proſecutus eſt leuitatem, inconſtantiam, inobedientiam, iniuſticiam, mendacia, & omnem petulantiam: contrà autem veritatem & conſtantiam amauit & defendit. Vſurpauit Meierus de eo Terentianum illud: Triſtis ſeueritas in vultu, atque in verbis fides. Fuit reuera pater ſubditorum ſuorum, quibus & ipſe exactionibus immodicis non moleſtus eſſe voluit, & pro ipſis apud Principes, cùm gratia apud eos valeret, ſæpe interceſsit. Quare & eò maius ſui deſiderium deinde reliquit, & memoria eius etiam nunc in benedictione hominum eſt, anima ſine dubio in manu Dei quieſcente. EVSTACHIVS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Burggrafius Liſnicenſis &c. Bonam in diſcendis literis operam primùm nauauit: Deinde in comitatu fuit Friderici Saxoniæ Ducis Alberti F, Georgij, & Heinrici, fratris &c. qui deinceps Teutonici ordinis Magiſter in Pruſsia factus eſt &c. cum in Italiam Senas ſtudiorum cauſa proficiſceretur. In reditu VVormatientia Comitia inuiſit. Fuit aliquamdiu aulicus Moguntinus, deinde Canonicus & Decanus Magdeburgenſis factus eſt. Liberalitate ſua iuuit fratrem in ſoluendo ære alieno à patre contracto, & coëmendis prædijs Bohemicis. Nam quicquid in aula corraſerat, & deinceps Magdeburgi comparſit id omne ferè fratri dedit. Stipendio ſuo aluit ſemper aliquot ſtudioſos adoleſcentes ex territorio Penicenſi oriundos, inter quos eminuit Iohannes Hermannus Vir doctus & prudens, qui & Cancellarius factus eſt, Archiepiſcopi Moguntini, & poſtea ciuis opulentus & honoratus in vrbe Halenſi fuit. Contulit etiam non pauca in vſus Eccleſiaſticos, & ad ornatus Templorum patriæ. Anno 1518. mortuo Iohanne VI. Epiſcopo Miſnenſi, gente Salhuſio, ipſe vnà cum Doctore Nicolao de Heiniz Ducis Georgij Cancellario, votis quorundam propoſitus eſt, ſed præualuit fortuna Schleinicij, qui Io-

hannes

hannes VII. dictus eſt. Anno 1522. in tumultu quodam ciuium Magdeburgenſium reformatæ religioni addictorum, & perterrefactus, & colliſione læſus ita eſt, vt deinceps priſtinam recuperare valetudinem nunquam potuerit. Obijt Penicij apud fratrem Anno 1523, quem non ita diu antè viſendi & colloquendi gratia acceſſerat.

ALEXANDER Burggrafius Liſnicenſis Dominus Topauiæ in Bohemia. Hic in aula, vt dictum eſt, Bohemica educatus, ferè ſemper deinde apud Bohemos vixit, niſi quando in bellis fuit. Nam & cum Ducibus Saxoniæ in Phryſiam militatum profectus eſt, idque primùm ſub Alberto, vt volunt, & poſt ipſum Anno 1501. porrò etiam ſub Georgio 1514. &c. Deinde emit arcem Neberam in finibus Bohemiæ, & Sileſiæ à Iohanne Olſnicio, & tandem etiam TOPAVIAM in Bohemia ad Schonauiam, vbi & habitauit. Fuit poſtea inter eos, quibus debetur inuentio metalli lautiſsimi in valle S. Ioachimi vnà cum Stephano Schliccio Comite Paſſauni, & VVeiſſenkirchæ, & Iohanne Pflugio viro generoſo, quibus & Iohannes Hirnus metallicus Annæbergenſis, equeſtris ſtirpis conditor, annumeratur. In eâdem valle initio ferè effoſſorum metallorum Anno

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

1518. ſeditioſos metallicos placauit. Nam cum ædes magnificas ibi extruxiſſet, ſæpè eò diuertit, atque aliquandiu ſubſtitit. Anno 1526. tenuit etiam arcem Hauenſteinum propè vallem Ioachimicam. Putant hunc initiò abſtinuiſſe ſtudio à coniugio, ne familia nimis amplificata, & inter multos diuiſis poſſeſsionibus, pauperioriores euaderent Liſnicenſes: verùm fratre vnicum tantùm filium, eumque ſterilem habente ſerò eum tandem conſilij pœnituiſſe. Statura corporis procera etiam fratrem Hugonem vicit, ſed gracilento magis corpore fuit, nigris capillis, & barba atque oculis. Miſtacem autem prolixam plærunque aluiſſe dicitur, cumque ſeueriore etiam vultu & grandi ſermone eſſet, & palulũ hæſitaret lingua, (vnde & balbi cognomentum inuenit) vulgo terribilis extitit. Grauis aliàs vir & manu promtiſsimus, atque in bellis fortiſsimus, tùm ῥιψοκίνδυνος καὶ ὀξύχολος. Obijt Penicij in arce Anno 1528. ibiq; ſepultus eſt.

HVGONIS
LIBERI.

GEORGIVS Burggrafius Liſnicenſis &c. Vir fuit corporis & animi dotibus inſignis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ſignis, cùmque bonus & manſuetus eſſet, cariſsimus ſuis fuit. Vxorem habuit AGNETAM, Erneſti II. Comitis MANSFELDII Domini in HELDRVNGEN F. quæ quæ nata erat Anno 1504. 18. Decembris, & cuius frater Philippus AEmiliam eiuſdem Georgij Com. Liſn. ſororē in matrimonio, vt dicemus, habuit. Nuptiæ Heldrungiæ fuerunt, anno 1518, ſed ſponſa domum ducta anno ſequenti, die Iouis poſt Dominicam, qua in Eccleſia cantatur: Reminiſcere &c. Hæres vnicus Comitatus Peniceuſis obijt ante patrem Anno 1537. 19. Martij, Nemislæ in Bohemia, Aetatis ſuæ 41. Cùm nullam ſobolem relinqueret, & pater eius per ætatem ex ſecundo coniugio nihil gigneret, Penicenſis ditio poſt Hugonis obitum deinde ad Georgium Ducem Saxoniæ deuoluta eſt, excepta donatione propter nuptias, quæ in Cimbergo pago, & dimidia Peniga fuit. vbi & habitauit Agnes in ædib. priuatis. Nam pro ſua rata ſeu dimidia parte Penigæ, quam integram conceſsit Principi, quotannis ex aula Saxonica accepit mille florenos.

ÆMILIA ſeu Amelia, ſeu vt alij Amabilia, nupſit primò ERNESTO Baroni de SCHONBVRG, Domino in GLAVCHA, VValdenburg, Hartenſtein, &c. quas nuptias

factas eſſe opinor Anno 1526. Nam Anno ſequenti peperit ei VVolffgangum, qui in pueritia obijt. Deinde ordinè Iohannem Erneſtum, Georgium, HVGONEM, & VVOLFGANGVM, quorum duorum poſteriorum propago adhuc floret in Dominis Glauchæ, VValdenburgi, & Penicij &c. Hic Maritus eius obijt Anno 1534. ſepultus Glauchæ. Deinde iterum nupſit Generoſo & Illuſtri Comiti de MANSFELD PHILIPPO, Erneſti II. in Heldrungen habitantis filio primogenito, nato in arce Heldrungen, Anno 1502, die 26. Octobris, noctu, qui coniugem hanc natus Annos decem & nouem duxit, atque ex ea ſuſtulit quatuor liberos Hugonem Comitem de Mansfeld, qui deinde Anno 1550. ex aula Guntheri Comitis in Schvvarzburg abductus eſt per Iuſtum Hakium Mansfeldenſium hoſtem, & in alterum annum captiuus detentus: BRVNONEM Comitem Mansfeldenſem BORNSTETI habitantem, AEmyliam, & Barbaram. Hæc AEmylia Anno 1549. quo de his aliquid conſignauit Meierus, iterum vidua fuit.

N. Vxor Generoſi & Nobiliſſimi Dn. PHILIPPI de Lobcovvitz, & HASISTEIN, Baronis Bohemici.

N. er-

N. tertia Hugonis F. Nupta Generoſo & Magnifico D. ALBINO SCLICCIO Comiti de Paſſaun & VVeiskirchen &c. Nicolai Domini in Falckenau F, *Matthiæ* N. Hieronymi Pron. Caſpari Cancellarij illius Trium Impp. Abn.

Dynaſtia ergo Penicenſis ceſsit, vt iam mentio facta eſt, Georgio Duci Saxoniæ, qui tamen & ipſe non diu vixit, Sed poſt duorum filiorum funera Anno 1539. 15. Cal. Maij extinctus eſt, relicto ditionum ſuarum & opum ampliſsimarum hærede fratre Heinrico, qui Fribergi habitárat. Sed hic quoque non ita diu vixit. Hoc enim etiam Anno 1541. defuncto ad Mauricium & Auguſtum Illuſtriſsimos Saxoniæ Duces fratres regio Myſnenſis deuoluta eſt, ex quibus ille potiſsimam partem gubernans Anno 1543, Penicenſem ditionem permutatione tradidit, Generoſis & Nobiliſsimis quatuor fratribus Baronibus Schonburgijs, D. Iohanni Erneſto, D. Georgio, D. Hugoni, & D. VVolfgango, Dominis in Glaucha & VValdenburg &c. natis ex filia D Hugonis AEmylia, plærisq; adhuc impuberibus. Hi enim Hoheſteinum, arcem ſuprà Dresdam tenebant, quæ cùm Mauricio arrideret, propter varias loci commoditates, Penigam oppidum & præfecturam

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ram vnâ cum cœnobio Zillenenſi à Teutonicis militibus prius inhabitato, quod VVechſelburgum propterea vocatum eſt, pro ea dedit. Tutoribus tùm exiſtentibus Baronum Iohanne Georgio Comite de Mansfeld, Heintrico de Schonberg in Stollburg & Ludovvico Fachſio I.V.D. Lipſico. Ita ditio ad nepotes Hugonis redijt, quam poſteri VVolfgangi adhuc tenent, & cum laude ſapientiæ, & aliarum heroicarum virtutum gubernant.

POSTERITAS OTTONIS I. BVRGGRAFII LISNIcenſis, qui ex Myſnia in Holſatiam maiorum ſuorum patriam antiquiſsimam, poſt aliquot ſecula reuerſus, ſtirps noua fuit GENEROSÆ & nobiliſsimæ familiæ RANZOVIANÆ, quæ non ſolum in Holſatia & Saxonia, ſed etiam Daniæ regni diuerſis locis hodie plurima bona poſsidet, & maiorum ſuorum virtutis gloriam cum laude propagat.

Generoſam & nobilem Ranzouiorum familiam, quæ in Holſatia, Ditmarſia

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

& vicinis regionibus latè hodiè diſperſa eſt, oriundam eſſe ex nobiliſsima & vetuſtâ ſtirpe atque poſteris VViperti Comitis Groicenſis in *Myſnia*, (qui duo Monaſteria fundauit, vnum locupletauit inter quæ ampliſſimum eſt Pegauienſe, quiq; propter virtutem bellicam diuitijs, & dignitate in Imperio Romano creuit & floruit) ideoque etiam agnatione iunctam eſſe Generoſæ & Nobiliſſimæ familiæ Comitum ſeu Burggrafiorum Leisnicenſium in *Myſnia*, quæ iidem à Viperto profecta, paulò antè noſtra tempora interijt: Id ergo ſatis apparet ex appendice quadam ſeu fragmento Chronici Buchauienſis ab Antonio Siffrido Zopachio, Cœnobita Buchauienſi conſcripti. Quod, etſi anonymon eſt, vt apud ſuperiorum ſeculorum ſcriptores Monachos nihil vſitatius, tamen vel eundem Antonium eius autorem eſſe puto, vel alium, qui cum eo vixerit, aut denique qui non ita diu ipſum præceſſerit: etſi imperſectum eſt, tamen id quod nunc indicare volumus, ex eo abundè probari poteſt.

Primùm enim diſertè ſcribitur eiuſdem eſſe Genealogiæ Caſtellanos ſeu Burggrafios Liſnicenſes, & militares de Ranizoue: Et

quidem quod Otto ex Caſtellanis Liſnicenſibus profectus ſit in regionem transalbinam, vnde maiores eius originem ſuam traxerant. Deinde expreſsè additur vnos eoſdemque fuiſſe maiores Ottonis conditoris Ranzouiorum, & VViperti illius bellicoſiſsimi Comitis, vt appellatur, ex transalbina regione, id eſt, Nordalbingia, ſeu vt nunc dicitur, Holſatia oriundos. Poſteà inculcatur, eoſdem Caſtellanos Liſnicenſes conditos itidem eſſe à Viperto, vt hæc omnia luce meridiana clariora ſint, nec demonſtratione aliqua luculentiore indigeant. Tandem interſeruntur circumſtantiæ, quæ rem magis probabilem faciunt, quarum præcipua eſt, tempore belli Ottonem ex Liſnicenſi familia aliò, nempe in veterem maiorum ſuorum patriam profectum, quod ſanè vtrunque fidem meretur. Nam & vſitatiſsimum olim fuit, bellica virtute aliquid vel diuitiarum, vel honoris comparandi cauſa, aliò ſe conferre, quod ipſum & auus VViperti VVolfus, & eius exemplo VVipertus ipſe fecerat: Et Ottonem fama antiquæ ſtemmatis ſui patriæ facilè excitare potuit. Tùm hoc etiam fortè acceſsit, quod Heinricus III. frater ipſius maiorem partem Comitatus Liſnicenſis, (vt illorum temporum mos erat, quo primogeniti ferè paternam

hæreditatem ſoli poſsidendam accipiebant inter Principes, reliqui fratres particulis quibuſdam contenti eſſe cogebantur) adeptus teneret, nec generoſo animo Ottonis ſatis eſſet, quod frater obtuliſſet, Quare alibi ſibi plus quærendum eſſe arbitratus ſit. Sed his conſiderationibus fortè non opus eſt, adducuntur enim & alia documenta de ijs Ranzouijs, qui agnatos ſuos Burggrafios non ſemel ex Holſatia in Myſniam profecti inuiſere voluerunt, quod ſine dubio etiam à Lisnicenſibus factum eſt, etſi illud literis perſcriptum nuſquam reperimus. Vtinam autem extaret Chronicon illud Poſaugienſe, quod allegatur in hoc, de quo dicimus, fragmento hiſtorico de Kagenhero, & Ottone Ranzouijs, qui Ottonis & Iuttæ Duciſſæ filij fuerunt, & non interijſſet etiam alterum ſcriptum de familia Liſnicenſi ab Abbate Nicolao Hobero Rochlicenſi confectum, ex quibus plura petere poſſemus. Nunc intereà his, quæ temporum iniquitas nobis reliquit, vtimur.

Antequam autem ſubiungamus illud Fragmentum, rem ipſam, de qua agimus, alijs etiam ſeu coniecturis ſeu probationibus muniemus. Deinde & ijs, qui Heinricum VViperti filium abſque hæredibus obijſſe vo-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

fuerunt, quod in hunc locum diſtulimus, reſpondebimus.

Ac eiuſdem eſſe originis familias Liſnicenſem & Ranzouianam, ſimilitudo etiam armorum oſtendit, in qua certè non parùm momenti ſitum eſſe doctis notum eſt. Comitum Liſnicenſium inſignia præcipua fuerunt clypeus per longitudinem, vt loqui ſolemus, diuiſus, cuius pars dextra rubea fuit, ſiniſtra flaua, ſeu crocea. Hæc ſanè non valde diſcrepant ab armis Ranzouianis, in quibus clypeus eodem modo diſtinctus dextrum itidem rubeum latus habet ſiniſtrum ſolummodo albo, ſeu argenteo colore, pro croceo vel aureo Liſnicenſium, pingitur. Et quis certò affirmare poſſet, colorem alterum non etiam à Liſniceuſibus ſucceſſu temporis mutatum, cùm initio etiam fortè album gererent. Sed ne in minutis etiam mouendis aut perueſtigandis ſupercilioſus eſſe videar, pergo. Ornamenta galeæ ſine dubio Liſnicenſes aliquoties mutârunt, id quod ex veteribus picturis, & ſigillis apparet.

Nam Albertus ſenior Burggrafius in Liſnig Anno Domini 1338. in ſigillo ſuo habet petaſum ſatis latum ſeu galérum caſ-

ſidi impoſitum, quemadmodum & Heinricus & Albertus fratres Burggrafii de Lisnig, Domini in Strelen Anno 1357: quo tempore Liſnicium oppidum adhuc tenuit Heinricus hoſtis Buchouienſium Monachorum, vſque ad Annum 1365, quo illud Principes Myſnenſes occupârunt. Strelouienſis autem Baronatus, vt ita loquar, ſeu Dynaſtiæ inſignia in ſigillo illi, quod ſciam, non pinxerunt. Ea ſunt, vt ex lapidibus monumentorum & ſigillis Diplomatum habeo, tria ferramenta falcium meſſoriarum maiorum, quarum præcipuus vſus eſt in demetendo fœno. Sed hæc obiter. Ad Liſnicenſia redeo, quæ Anno 1361. alijs ornamentis galeæ impoſitis geſsit Otto Burggrafius de Lisnig, Dominus in Rochzperg: poſuit enim in cuſpidem faſciculum pennarum de pauonibus.

Venio tandem ad arma Liſnicenſium integra, id eſt, ſicut ea teſte Antonio Siffrido aucta ſeu cum alijs coniuncta vſurpauit Albertus Liſnicenſis Caſtellanus, qui Anno 1378 obijt. Ea enim forma in templo Buchauienſi ante altare verſus Aquilonem vbi Albertus ſepultus eſt, in vexillo appenſo picta fuerunt. Verba Antonij aſcribam. Sunt

bis duo campi velut in crucis formam quadrifariam diuiſi, Vnus quidem campus vno latere purpureus, altero crocei coloris vel aureus: ex obliquo ſimilem habens campum eiſdem coloribus per omnia correſpondentem. Campus alter nigriore via cancellatim ac ad modum retis diuidit hinc inde colorem aureum, Deſuper pullum fundamentum: ſimilem æquè campum habens oppoſitum ex obliquo. Inter quos quidem tales quatuor campos mediat quintus, albi vel potius argentei coloris, in cuius căpi meditullio Leo ſtat frontetenus auream geſtans coronam: qui quidem Leo partim eſt crocei, partim burrhi coloris, id eſt, rubri. Eſt proinde vexillo iam dicto appoſita caſsis aurea, fuluo diademate redimita, binis nihilominus deſuper cornibus auream geſtantibus coronam inſignis, quorum vnum quidem puniceo colore rubet, alterum aureo rutilat ſplendore. Ita Antonius Siffridus, ex cuius verbis inſignia Liſnicenſia integra depingi poſſunt.

Etſi autem exiſtimo vri cornua galeæ impoſita & coronæ implicata ad medium clypeolum, qui Leonem diuerſi coloris & coronatum habet, & qui meo iudicio, quod libenter ad conſuetudinem præſentem & vulgarem

rem conformo, is eſt, qui originem Comitum primariam denotat: quare vetuſtiſsima illa Maiorum VViperti, quæ ſecum ex Holſatia tulerunt, inſignia eſſe putauerim: tamen nihilominus manifeſtum eſt, Ranzouiana arma à Liſnicenſibus parùm diſcrepare, addo etiam, ab ijs deſcendere, ita vt pro alis Aquilinis, (quæ in duo ſpacia, ſeu cãpos clypei bipartiti, poſitæ pro petaſo illo & pro pennis Pauonum deinceps ſunt, & quarum ad ſimilitudinem clypei altera rubra, flaui coloris altera eſt) clypeo Ranzouiano impoſita ſint cornua Vri, quæ alterius clypeoli Leonem rubeo & aureo colore diſtinctum continentis propria galeæ ornamenta ſunt: Ita vt ex diuerſis quaſi inſignib. compoſita ſint, nempe vetuſtis Holſaticis, & nouis, ſeu deinceps acquiſitis Lisnicenſibus: vt videlicet galeæ ornamenta referrent primariam originem, clypeus verò bipartitus oſtenderet dignitatem illam, qua familia eo tempore, quando Ranzouiana linea à ſtirpe agnata ſeceſsit, eminebat, quæ fuit Burggrafiatus Liſnicenſis. Sic enim omninò arbitror, vt iam dixi, Leonem bicolorem, & Vri cornua antiquiſsima familiæ inſignia eſſe, bipartitum verò clypeum cum duabus alis ad Præfecturam, ſeu Burggrafiatum Liſnicenſem pertinere, alij etiam

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ſcripſerunt. Quò autem referenda ſint arma tertia cancellata, vt Antonius vocat, ſeu potius ſcachis oblongis, (panes Boiarici in ſuo inſigni vocant) variata, nondum inueni. Habent ea ſua quoq; ornamenta caſsidi imponenda, etſi ab Antonio non depicta ſunt, qui vnicam tantùm galeam deſcribit. Nam ex pictura organi Muſici in templo arcis Penicenſis, (quæ à Iohanna Baroniſſa de Coldiz, Georgij ſenioris, qui Hugonis vltimò in familia defuncti pater fuit, coniuge: fœmina, vt demonſtratum eſt, ſortitudine præter ſexum & ſapientia præſtante, Anno 1492. poſita eſt) deſumenda ſunt arma Liſnicenſium integra: quæ quidem in clypeo non diſcrepant ab ijs, quæ Antonius Siffridus in vexillo Buchauienſi deſcripſit, galearum verò numero aucta ſunt, & earum ornamentis, præcipuè verò aureis coronis, quæ ſingulis impoſitæ cernuntur eo modo, quo etiam Hugo Comes illa in librum, quem Graduale vulgò dici ſcribit, cœnobio Buchauienſi donatum pingi curauit, vt Zopachius teſtatur. Pictura verò de qua dixi Penicenſis continet octo Comitum ſeu Burggrafiorum, qui Penicij habitaſſe feruntur, & vxorum nomina & inſignia, v-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

trinque expreſſa in forma arboris, cui tandem impoſita ſunt arma coniuncta. Nec verò impedit quod Albertus ſenior & Heinricus atque Albertus filij clypeum tantùm bipartitum geſſerunt, quemadmodum ſigilla teſtantur, Nam & quidam ex ijs, qui Penicij habitârunt, modò cancellatum clypeum, vt Albero & Albertus Hoſpes, modò Leonem, vt Ottones duo: modò clypeum bipartitum, vt Albertus Sophiæ maritus & Georgius I, modò coniunctum, vt Hugo & Georgius II. amârunt, vt ex eâdem pictura liquet.

Hæc enim in cuiuſque arbitrio poſita principibus, & vulgò arma modò ſimpla modò multiplicata appicta videmus. Vt autem amplius eſſet quædam inter Lisnicenſia, & Ranzouiana arma diſcriminatio, colores etiam paulùm immutati ſunt, nempe argenteo in alteram partem pro aureo repoſito, & coronis, quarum altera cornibus implicata erat, galeæ impoſita altera, omiſsis. Quanquam non inficias ierim, ſi quis conijciat, primò & circa ea quidem tempora, quo linea Ranzouiorũ diſceſsit, Liſnicenſium etiã inſignium cum Leone ornamentũ galeare, (quod in alterum clypeum bipartitum translatum eſſe me autumare oſtendi) coronis caruiſſe.

Magnam enim veterum inſignium ſimpli
citatem fuiſſe conſtat, quæ deinde ſucceſſi
temporum eorum, in quibus homines arro
gantia etiam titulorum, præter morem vete
rum delectati ſunt, in inſignium quoque ra
tione quaſi corrupta eſt.

Alterum argumentum paucioribus an
notandum erit. Illud eſt, quod (etſi fortè te
nue cuiquam videri poſsit) ſimilia quædam
in vtraque familia & Liſnicenſi & Ranzoui
ana reperiuntur nomina, quorum præcipu
ſunt Heinricus & Otto, quæ in Ranzouian
præſertim ſtirpe non ſunt infrequentia, vtpo
te quæ conditoris nomen referunt & eiuſdem
patris.

Tertiò illud repeto, quod initio monui
Cùm Chronicon Pigauienſe tradat VViper
tum bellatorem origine Cimbrum vel Da
num fuiſſe, & quidem præ alta ſtirpe ſatum
veriſimile eſſe Ottonem Heinrici II. filium
III. fratrem, qui in fragmento Buchauien
in Saxoniam, ſeu vt ibidem dicitur, regione
transalbinas & Vandaliam profectus eſſe di
citur, patriam maiorum ſuorum repetere vo
luiſſe, Vel eò profectum in bellis, recordatio
ne originis maiorum ſuorum & agnatorum,
quorum quoſdam fortaſsis adhuc inuenit

eorum

eorũq; inſtinctu & petitu eò libentius ibidem reſediſſe, & poſteritatem in antiquiſsima patria denuò condidiſſe, & propagaſſe.

Nunc & illud demonſtrandum eſt Lisnicenſes VViperti proſapiam fuiſſe, quo probato maior erit fides aſſertioni fragmenti illius, quod & Ranzouij Liſnicenſium ſint agnati, & vtrique eandem ex VViperto communemque originem ducant. Nam reperiri poſſent, qui hoc ita refellere conarentur, quod nullius, neque VViperti III. neque Heinrici, filiorum VViperti bellicoſi, poſteritatis in Chronico Pegauienſi mentio fiat. At vanum eſſe, quod ex eo arguitur, mox patebit.

Primùm enim audiamus Clariſsimum virum Georgium Agricolam, qui Alexandrum Comitem Liſnicenſem Hugonis fratrem, Viperti Pegenſis (ita eum vocat) ſatu ortum, nominat lib. de veter. & no: metal. I. non procul à fine. Aſtipulatur Antonius Siffridus in libello de ſundatione Cœnobij Buchenſis, qui Anno 1531. conſcriptus eſt, cùm dicit: Denique ſi licitum non eſſet res perperam geſtas literarum teſtimonijs commendare ex hiſtoria bellatoris VViperti iuſta portio detruncanda veniret: qui præcipuum, inter armorum ſplendorem, decus pro-

ſapiæ, fundatorum (ſcilicet Liſnicenſium Comitum) fertur attuliſſe: Haberemque hic præbitam anſam aliqua dicere, de viro mirabilis, vt ſic dicam, fortunæ &c. Idem eodem libello innuit poſteriores, Comites Liſnicenſes hoc ſuo conditore etiam præcipuè delectatos fuiſſe, ideoque ad arma ſua vbique ferè virum à planta vſque ad verticem cataphractum & armatum (per quem, VVipertum illum intellexerunt) qui clypeum Liſnicenſem manu tenuerit, appingi curaſſe, vt & liber Buchenſibus ab Hugone donatus, cuius antè mentio facta eſt, oſtendit, quod ipſum à Zopachio eodem modo explicatur. Et viuunt fide digni homines, qui in aula Hugonis fuerunt, eumque originem ſuam ad VVipertum referentem, idque picturis varijs præ ſe ferentem & oſtentantem audiuerunt & viderunt, vt ſuprà quoque indicatum eſt.

Deinde quod à quibuſdam obijci poſſet, nullam poſteritatis filiorum VViperti mentionem expreſsè fieri, tùm in Chronico Pegauienſi, tùm vita eius, quæ ex illo Chronico potiſsimùm deſumta hactenus circumlata eſt: non dubito omnibus intelligentibus liquere, quàm puerile illud ſit. Habuit quidem

quidem VVipertus bellicoſus præter filiam Bertham Dedoni VVittynio & Landsbergio nuptam, duos tantùm filios VVipertum III, iuniorem vulgò dictum, paternæ virtutis & fortitudinis æmulum, & Heinricum I, qui in Burggrafiatu Magdeburgenſi & Marchia Luſicenſi ſucceſsit, (etſi & Coſmas Pragenſis vnum ex filijs eiuſdem VVaceslaum, qui in Bohemia militârit ſub Anno 1109. vocet, quem eundem cum VViperto iuniore, qui ſic à Germanis, cùm alias in Bohemia, vt credo, natus, Bohemico nomine appellatus eſſet, à patrij nominis celebritate cognominatus ſit, eſſe iudico) verùm idcirco non ſequitur, poſteritatem VViperti in filijs expiraſſe, quoniam eius nulla eſt mentio in Chronicis illis eo tempore deſinentibus. Et quamuis etiam ab Heinrici I. Marchionis Luſatiæ & Burggrafii Magdeburgenſis, obitu Anno 1136. Conradus Marchio Myſnenſis Luſatiam, ſeu Luſizenſem Marchiam ab Imperatore Lothario impetrârit: tamen quis ex eo ſtatim colliget, Heinricum ſine liberis obijſſe. Fuerunt enim tùm temporis dignitates illæ cum poſſeſsionibus annexis nondum planè, vel rariſsimè, hæreditariæ, ſicut deinceps paulatim factæ ſunt.

Et

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Et quidem beneficia illa de alia familia
in aliam collata ſunt propter noua merita,
quemadmodum in quodam Chronico ad-
ditur, Luſicenſem Marchiam Conrado Mar-
chioni Myſniæ ab Imperatore Lothario con-
ceſſam eſſe propter magnam fidelitatem con-
tra paganos præſtitam. Igitur neutiquam
dubito Henricum II. eius nominis Burggra-
fiũ Liſnicenſem, qui & Anno 1143. vn-
cum Hermanno Burggrafio Myſnenſi teſti-
adducitur in literis Conradi III, quibus, v-
ſuprà retulimus, fundationem Chemnicen-
ſis cœnobij à Lothario factam confirmat
Heinrici Marchionis Luſatiæ filium, Viper-
ti Nepotem, eſſe, qui deinde generoſum Liſ-
nicenſium ſtemma propagauit. De Frideric-
verò Groicenſi Aduocato Pegauienſi cert-
id affirmare nolo. Quare falſa eſt Brodufi
ſententia, qui (ex Lauterbergio dicente: Con-
radum Heinrico ſucceſsiſſe, & Heinricum
alium hæredem non habuiſſe) diſertè ſcribe-
re non eſt veritus, Heinricum I. Viperti F-
prorſus ſine liberis obijſſe, ſcilicet quia & Lau-
terbergio & illi de poſteritate eius parùm ſol-
licitis, nihil conſtitit: quo errore & ego de-
ceptus, eadem ſeu de orbitate ſeu ſterilitat-
Heinrici fol: 377. Tit. XV. Commentari-
Myſnici I. inſerui.

Falſum

Falſum & illud eſſe credo, quod vulgò hactenus ex Chronico Myſniæ Germanico idiomate conſcripto (quod ex Veterocellenſi potiſsimum deſumtum eſt) traditur, nec à me etiam diſertè reiectum, vel refutatum eſt: Conradum Marchionem Myſniæ oppidum Leisnicium poſſediſſe, niſi fortè ſic intelligas, ſtatim à VViperti obitu Leiſnicium, vt & Luſat. Marchiam à Conrado, vt ſuprà oſtendimus, occupatum, ſed ab hoc non ita diu pòſt vel ad Heinricum ipſum.vel ad eius filium Heinricum II. redijſſe, quemadmodum illæ mutationes ob cauſam antè dictam eo tempore crebræ fuerunt..

Denique friuolum eſſet, ſi quis obijceret, Lisnicenſes fortè alterius, & quidem vetuſtioris ſtirpis fuiſſe, & vel ideò à VViperto conditos non eſſe, quod in libro Troiaminis reperitur, Iohannem Burggrafium Liſnicenſem iam tum in exercitu Heinrici Aucupis contra Hunnos fuiſſe. Nam id cuiquam facilè clarum eſt, etſi de alia antiquiori familia, cui dignitas ea, ſi tùm fuit, conceſſa ab Aucupe, aut anteceſſoribus eius in imperio fuerit, omninò ſit intelligendum: tamen id non obſtare noſtræ ſententiæ, cùm prius inculcatum ſit, eiuſmodi dignitates primò non fuiſſe hæreditarias. Eâdem enim ratione ſub

Heinrico

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Heinrico IIII. Præfectura Liſnicenſis Viperto Groicenſi conceſſa eſt. Sed cùm ſatis hæc declarata eſſe cenſeam, deſino, ne mihi illud Martialis obijciatur: Et ſtultus labor eſt ineptiarum. Fuit tamen omninò ad hæc aliquid reſpondendum, ne inueterati errores veritati præualerent, cùm præſertim non pauci hoc tempore prudentuli & inuiduli reperiantur, qui malint cum veteribus errare, quàm recentioris cuiuſdam rectè indagatis ſententijs aſtipulari. Id quod mihi in veritate de VVitikindeæ familiæ origine eruenda etiam contigiſſe ſcio. Nunc fragmentum ipſum hiſtoricum ſubiungendum eſt.

DE FVNDATIONE MONASTERII BVCH, *Aliàs vallis S. Egidÿ prope vrbem Lisnigk per Præfectum caſtri ibidem, & alios Chriſti fideles.*

ANno milleno centeno nonaque geno
Et Domini bino, ſub Cœleſti: quoq; trino,
Fundauit Clauſtrum, quod Lisnig vergit ad Auſt
Heinrich cum clara contectali, ſtetit ara
Omine præclara tanto, pietateq; rara.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

De Seeberg miles, de Coldiz atque Barones
Hoc opus auxerunt & plurima dona dederunt:
Seeberg Albertus ſit cœli in lumine certus,
Et Margarita lætetur perpete vita,
Antea vix deni monachi, ſunt ecce viceni.
Thimo, Volradus de Coldiz, Huldeq; ricus
Sunt fundatores noſtri non valdè minores.
Princeps magnificus Heinricus in ordine Sextus
Omnia firmauit, dotauit, nos benè pauit,
Terdeni monachi clamant ad ſidera cœli,
Rex Otto expleuit, quod longo tempore creuit.
Filius Heinrici ſubit, æquiuocus Friderici,
Hic augmentauit, ſtirps Miſsinæ cumulauit.
Nunc redeo ad primos fundantes & ſimul imos
De Lisnig Dominos, Præfectos, non inimicos.
Sunt nouus Heinricus, Albero, Albertus, Erhardus,
Meinhardiq; duo, ſequitur quos optimus Hugo.
Non hîc ſtant reliqui, quorum ſunt codice cœli
Nomina conſcripta, requieſcunt corpora crypta.
Det Deus in cœlis vt eorum vita fidelis
Præmia condigna capiat per cœlica tigna.

Nota: quod de Genealogia Caſtellanorum de Lisnig ſunt iſti de Ranizoue in regione transalbiana & in Vandalia in territorio Luneburgenſi: Et nota quod in illas partes quidam Otto nomine profectus eſt tempeſtate belli, quia ex eo loco maiores ſui & VViperti bellicoſiſsimi illius

Comitis (à quo Caſtellani deſcendiſſe dino-
ſcuntur) transmeauerant, Et proſapia ſua ibi
adhuc manſit vſque in hodiernum diem. Et
nota amplius, quod anno virginei partus
M. C C. L X X X I I I. quidam ex militaribus
iſtis de Ranizoue, nomine Schalko, filius
Schalkonis, hic fuit apud congentiles ſuos
præfectos ſiue Caſtellanos in Liſnik, & ſe-
cum adduxit filios eius Ottonem, & Britol-
ſum primogenitum & ſecundogenitum in-
ter decem, vt annuebat filios. Hic venia
ſollicitè intendebat ab Imperatore, qui tamen
eum per ſex menſes ſine gratia expectare fe-
cit. Hic idem Schalko ſæpe monaſterium
noſtrum viſitauit, & deuotorum Chriſto fra-
trum conuerſatione gaudens eos ſpecialiter
dilexit, eisque non parum profuit apud Do-
minum Alberonem & filium eius Domi-
num Erhardum ſpecialem huius conuentua-
lis ſodalitij amicum, cuius anima perpetu-
ſit in bona pace. *Meruit illorum* deuotio, v-
pro eis ſemper ita oremus: Det eis ambobu-
in cœlo Deus præmia, inter indubitata ſalu-
tis initia. Certè eorum apud nos inferos opti-
ma eſt memoria, quorum eſt apud ſuperos,
ſperamus, præſentia. Item anno Deipa-
virginis M. CCC. L X I I. tempore Reueren-
di patris Nicolai Hober de Rochlizia hic d-

nu-

nuò fuerunt apud Henricum Caſtellanum in Liſnik, (proh dolor, de quo gemens dico, noſtri monaſterij hoſtem) Kagenherus & Otto de Ranizoue Ottonis & Iuttæ ex Ducali ſanguine procreatæ, vt præ ſe ferebant, filij, qui Heinrico Caſtellano quantumvis exacerbato non parùm reſiſtere amicis & aſperis loquelis præſumpſerunt. Hi fuerunt viri militares ſatis bonæ conuerſationis & Cœnobitis benè fauentes, vt latius habetur in Chronica quadam Poſaugienſi, Quorum nomina vtique Deus etiam habeat aſſcripta in libro Vitæ.

Caſtellanorum verò proſapiam conſcripſit ſtylo emunctiori præfatus R. pater Nicolaus Hober, quæ habetur in Chronico noſtri monaſterij, & vt ex illa paucis. Deſunt reliqua.

Hactenus appendix illa ſeu fragmentum Chronico Buchenſi à Siffrido Cœnobita ſcripto adiunctum. Nunc Genealogiam perſequamur.

OTTONIS, QVI HEINRICI III. BVRGGRAFII Liſnicenſis alter filius fuit Filij.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

SCHALKO I. Hic nominatur, vt ia
oſtenſum eſt, militaris de RANIZOVE
congentilis Præfectorum, ſeu Caſtellanoru
de LISNIK. Propter exactè congruente
temporis rationem hunc Ottonis ipſius,
hac regione in Holſatiam, vt ſæpe iam inci
catum eſt, profecti filium eſſe omnino ſtatu
etſi in appendice Buchouiana non expreſſu
eſt. Qua verò occaſione hic, aut potius pa
Liſnicenſi titulo abiecto, nouum aſſumſe
nobis non conſtat. Veriſimile autem eſt,
huius rei hîc inſerendo mentionem faciam
ſi non in expeditione illa Conradi III. Im
contra Slauos Obetritos, vnà cum Conra
Comite VVetynenſi Myſniæ, aut Albe
Brandeburgi Marchione Anno 1147. A
deinceps in contentione de Daniæ reg
Zuenonis atq; Canuti An. 1152, vel 115
in Holſatiam deſcendit Otto: tamen fo
Anno 1164. vel pôſt ab Heinrico Com
de Orlemunda populari ſuo, qui Holſa
Vicarius, ſub puero Adolfo III. Comite f
eò allectum: vel in Heinrici Leonis Saxo
Ducis expeditione aliqua, vel denique An
1180, cũ ipſo Imperatore Friderico, Sigeb
gã Adolfi Comitis vrbem obſidente, & c
nil proficeret pace falſo promiſſa, dolo eã
tinente, & quibus pax iurata erat, eos ca

tuos detinente, vt loquitur appendix Pegauienſis, eò profectum eſſe crediderim. Ita tùm prædia conſecutus ab ijs tanquam feudo ſuo ſe nominari ſine dubio voluit. Quare & Anno 1186, vel poſtea fundato iam monaſterio clypeus eius Reinfeldiæ, vt antè relatum eſt, ſuſpenſus.

Iohannes de Ranzoue Equ. Auratus, qui cum alio fratre ſuo, cuius nomen ignoro Anno 1256 teſtimonio, & ſigillo confirmauit priuilegium, quo Adolfus IIII. Holſat: & Schaumburgi Comes Plonenſi ciuitati ius Lubecenſe conceſsit.

N. de Ranzouè frater Iohannis, qui vnà cum eo obſignauit literas Adolfi datas Plonenſibus, vt iam indicatum eſt.

SCHALKONIS I.
POSTERITAS.

Schalko II. Militaris de Ranizoue: Hic Anno 1283. in Myſnia fuit apud ſuos gentiles ſeu agnatos Caſtellanos in Liſnig, Dn. Alberonem & Erhardum filium eius, vt eſt in Fragmento Chronici Buchouienſis, & veniam petijt ab Imperatore, qui tùm fuit Rudolfus Habspurgenſis, ſed cauſa non exprimitur. Additur autem ſex menſibus

Schalkonem his in locis ea gratia expectaſſe, & Monaſterium Buchauienſe frequentaſſe, gauiſum conuerſatione deuotorum Chriſto fratrum, quibus non parum commodârit apud Comites Liſnicenſes. Quare & pijs ipſum vnà cum filijs & agnatis proſequitur vobis ſodalitas illa monaſtica.

Cùm autem Schalko II. dicatur fuiſſe ex militaribus de Ranizoue obſeruandum eſt, eo ſignificari, vel Schalkonem I. vel ipſius patrem Ottonem Militem, id eſt, vt nunc loquimur, Equitem auratum fuiſſe. Ea enim conſuetudo eſt vetuſtatis, quemadmodum ex Diplomatibus obſeruaui, vt Militum, id eſt, Equitum auratorum poſteri, Militares vocentur. Vnde hodiernorũ Nobilium ſeu potius equeſtrium ordo fluxit, qua de re, alibi dicendum.

SCHALKONIS II. FILII.

OTTO II. Militaris de Ranizoue primogenitus inter decem fratres. Hunc vnà cum fratre BRITOLFO ſecum habuit in Myſnia pater Anno 1283. Vxor IVTTA fuit ex Ducali ſanguine procreata, vt habet idem fragmentum. Nam cur hunc Ottonem Scalkonis F. cum Kagenheri & Ottonis, de quibus

bus ſub Anno 1362. mentio fit, patre Ottone non eundem eſſe ſtatuam, cauſſas nullas habeo.

BRITOLFVS Militaris de Ranizoue ſecundogenitus inter decem fratres, qui, vt ex Fragmento apparet in Myſnia fuit, vnà cum parente & fratre maiori. Credo autem idem nomen huius eſſe cum abbreuiato Breidonis, quod deinceps etiam in familia Ranzouiana inuenitur. Cupio tamen ea de re erudiri ab ijs, qui nati ſunt in Saxonia littorali, ſicut & de nomine Schalkonis.

N. N. N. N. N. N. N. N. octo fratres Otonis & Britolfi, quorum nomina nobis ignota ſunt.

Horum autem filij ſine dubio fuerunt RANZOVII illi, qui in hanc Genealogiam certa loci ſerie nuſquam inſeri poſſunt, vt NICOLAVS, qui vixit Anno 1322. & interſuit tractatione cum Lubecenſibus. Sic IOHANNES, & ELERVS vixerunt, Anno 1326. vt conſtat ex literis archiui Epiſcoporum Lubecenſium.

BRVNO Ranzouius VVoldemari Ducis Iutlandiæ Conſiliarius fuit, ſepultus Chilonij, 1334. CONSTANTINVS mortuus eſt Anno 1335. vt colligitur ex memoria Coloniæ inſtituta in Collegio nobilium virgi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

num in Capitolio. HARDEVVICVS vixit Anno 1547. qui teſtis fuit in priuilegio Iohannis Comitis Holſatiæ Monaſterio Reinfeldenſi conceſſo.

Vnius autem ex his filius fortaſsis fuit VVOLDEMARVS Nicolai Comitis Holſatiæ Conſiliarius, qui Chilouij Anno 1390. ſepultus eſt. Horum poſteri quidam adhuc ſuperſtites eſſe ſcribuntur. Nam noſtro tempore vltra 100. Ranzouios numerari certum eſt, à quibus caſtra, arces, prædia, ac nobilium domicilia vltrà quinquaginta in Regno Daniæ, ac Noruegiæ, & in Ducatibus Holſatiæ, Schlesvvicenſi, Luneburgenſi, ac inferioris Saxoniæ, poſsidentur, in quibus iurisdictionem habent minorem, & maiorem, id eſt capitis, quemadmodum Comites, Barones, ac præcipui ex nobilibus in Germania, & tota Cimbrica, & Danica nobilitas ſuis poſſeſsionibus cum tali libertate fruitur.

Scribit Nobiliſsimus vir, Dn. Heinricus Ranzouius Sereniſsimi Daniæ Regis in Ducatibus Schlesvvici, Holſatiæ, Ditmariæ Vicarius, Ranzouios quoſdam Innocentij VII. Pontificis confirmatione vſos Canonicatum Hamburgi pro poſteris conſtituiſſe. Sicut & alia beneficia Eccleſiaſtica eodem ferè tempore Itzehoæ, Chilouij, Flensburgi, Schles-

vvici

Vvici, Plõnæ, & in cœnobio Pretzenſi fundarunt. Et de Conſtantini fundatione Colonienſi iam dictum eſt. Electus eſt autem Papa Innocentius VII. Anno 1403. vt tradit Compilatio Chronologica, vel ſequenti, vt Paulus Langius in Chronico Citirenſi. Sed nũc reliquæ Genealogiæ partes attexẽdæ ſunt.

OTTONIS II.

FILII.

KAGENHERVS Militaris de Ranizoue. Hic vnà cum fratre Ottone Anno 1362. fuit in Myſnia apud gentilem ſuum HEINRICVM Comitem Lisnicenſem, hoſtem & perſecutorem Cœnobij Buchouienſis. Si diuinare licet ijs in rebus, in quibus luce meridiana clariora deſunt documenta, arbitror hunc Kagenherum eundem eſſe cum eo, qui in Genealogia Ranzouiorum hactenus ter quaterue publicata dicitur CAIVS: qui EQVES AVRATVS fuit, & vixit Anno 1364. Duos is habuit filios Caium & Godſchalkum.

OTTO III. Militaris de Ranizoue, de hoc, ſicut & de fratre in appendice ſeu fragmento Buchauienſi citatur Chronicon Poſaugienſe, quod quantum ſcio, non extat. Hic cùm eſſet in Myſnia vnà cum fratre

conatus eſt animum Heinrici in Monaſteri-um Buchouienſe valde tum exacerbatam placare & lenire, & prædicatur amborum bona conuerſatio, id eſt, vita laudabiliter acta, & benignitas erga cœnobium. Filium habuit OTTONEM IIII. Et hactenus quidem Chronicis Myſniæ, videlicet Bigauienſi, Pragenſi, Vrſpergenſi, Sampetrino, Erſordienſi, Magdeburgenſi, Buchauienſi, & eiuſdem appendici. Chemnicenſi, Penicenſi, quod Meieri eſt, & multis præterea variorum locorum diplomatibus inſtitimus. Nunc porrò quæ ſcribemus omnia ex RANZOVIORVM genealogia illa non ſemel edita, & à D. Chytræo in continuatione hiſtoriæ Cranciane repetita, deſumenda erunt. Primùm autem de OTTONIS III. Poſteritate agemus.

OTTONIS III.
POSTERITAS.

OTTO IIII. Dominus in Salzou, RANZOV, Sclage, & Langker, quæ plæraque in VVAGRIA ſita ſunt, & bonorum in terra Oldenburgenſi, id eſt, circa Oldenburgum vrbem in eadem regione ſitam, quæ poſteri eius adhuc hodie poſsident. Filios habuit Breidonem & Schackonem.

OTTO

OTTONIS IIII. FILII.

DN. Breido. Equ. Auratus. Anno 1390. habita eſt Kilouij (quod oppidum eſt Holſatiæ primarium, in VVagria, habens portum ad ſinum Orientalis Oceani ſeu Maris Balthici) de diuiſione Comitum Holſat: Normar: & Schaumburgenſium, tractatio. videlicet inter Gerhardum Ducem Schleſvvicenſem, Albertum iuniorem, & Heinricum filios Heinrici ſenioris ex vna, & Ottonem, Bernhardum Præpoſitum Hamburgenſem, Adolphum, & VVilhelmum Ottonis FF. ex altera parte. Ei interfuére vndecim Equites aurati, quorũ primus & præcipuus fuit hic Breido. Inter reliquos verò nobiles quorũ multi fuerũt, Schacko & Henningus Ranzouij etiã recenſentur. Filium habuit Heinricũ.

DN. Schacko Eq. Auratus. Hic Anno 1416. Dux belli fuit in expugnatione inſulæ Femerenſis. Inde Anno 1439. Albertus II. Imp. Adolphum Ducem Sleſvvicenſem ex Schaumburgenſi familia vltimum, dignatus eſt honore ſocietatis ſuæ, qui peculiaris ordo fuit, geſtans inſigne Draconis cum Cruce. In eo diplomate, quod hodieque in archiuis Gotterpienſibus aſſer-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

uatur, Adolpho mandatur, vt eum honorem cum Schackone Ranzouio communicet, quod illuſtre argumentum eſt, qua in exiſtimatione apud exteros etiam & ſummos homines ob virtutem fuerit hic Scacko. Relictis quinque filijs, Nicolao, Caio, Hanſio, Heinrico, & Hardvvico obijt & ſepultus eſt in Gickau.

DN. BREIDONIS POSTERITAS, QVI OBTInent Neugersdorff, & Hogenfelde.

DN. HEINRICVS Eq. aur. Obijt Anno 1464. Filios habuit Detleuum, & Henningum.

DN. HEINRICI FILII.

DETLEVVS Canonicus Lubecenſis. Obijt 1465.

HENNINGVS in Neugersdorff. Hic filios habuit Nicolaum, & Marquardum, Breidonem, Danielem.

HENNINGI POSTERITAS.

1. NICOLAVS Conſiliarius Regis Daniæ, & Præfectus in Steinburg. Obijt 1571. die

die 5. Februarij, ætat. 63. cum aliquot menſibus. Pertexemus autem hunc ramum. vt de alijs deinceps eò commodius agatur. PAVLVS Nicolai F. Præfectus Trummelbutelenſis, Natus eſt Anno 1551 Hic filios habet NICOLAVM Anno 1567. LAVRENTIVM, Anno 1578. & PAVLVM Anno 1582. natos.

2. MARQVADRVS Henningi F. Obijt 1570. ætat. 63. Filij eius ſunt HENNINGVS BREIDO, & NICOLAVS.

3. BREIDO. Henningi F. in Neugersdorff, huius Filius HENNINGVS.

4. DANIEL Henningi F. Natus Anno 1534. Præfectus fuit militum in bello Suetico. Nunc Friderici II Daniæ Regis Conſiliarius, & Præpoſitus monaſterij Vterſen.

Vxor eius DOROTHEA Aleſeldia, cum qua in dotem accepit dimidiam partem caſtri Seegarten. Subiungemus huius quoque filios. qui ſunt HANSIVS agens ætatis annum 19. & FRANCISCVS annum 11. ingreſſus.

DN. SCHACKONIS POSTERITAS.

Huius quinq; filij vixerunt circa Annum 1469, vt apparet ex literis fœderis, quod nobiles Holſatiæ inter ſe inierunt contra vicinas,

ciuita-

ciuitates, & iniuſtam vim aliorum. Ei enim 24. Ranzouij ſubſcripſerunt. Diuiſerunt autem hi fratres quinque inter ſe bona terræ Oldenburgenſis, Salzou, Klampe, Lammershagen, Raſtorp, Siggem, Pudloſen, Bredouu, Loersdorp, Päcker, Helmſtede, Quernebeck, & Marutendorp. Sunt ij

1. NICOLAVS. Hic Cœnobio Pretzenſi præter cætera dedit militare munus, nempe 28. equos Anno 1469. Subiungemus ſtatim poſteros ab hoc conditos, vt Heinrici poſteritati, quæ maior eſt, deinceps maior locus ſit.

BENEDICTVS I. Filius Nicolai ſuſcepit CHRISTOFERVM natum Anno 1503. adhuc ſuperſtitem, qui rurſus filios habet BENEDICTVM II. Dominum in Tunderen, & CHRISTOFERVM, Dn. in Quernbeck. Horum etiam ſunt Marutendorp, & Oſterrade. Et NICOLAVM. Hic Benedicti I. Filius in bello, quod CHRISTIERNVS III. Daniæ Rex cum Lubecenſibus geſſit, Tribunus militum fuit & cum duabus cohortibus ſub *Martino* Roſſemio in Belgicum, & Galliam ſe contulit. Deinde Præfectus Peinenſis factus eſt, mortuusque Lubecæ annum agens 77, 3. Auguſti Anno 1584. Sepultus ibidem in monumento Ranzo-

Ranzouiorum, quod Heinricus Ranzouius filio ſuo Theodoro extrui ante curauerat.

2. Caivs. Vixit Anno 1469.

3. Hansivs. Obijt 1485. Die 2. Octobris, ſepultus in monaſterio Pretz, quod ſitum eſt in VVagria ad Zuentinum fl.

4. Henricvs vixit Anno 1469. Hoc nati ſunt Hanſius & Otto, de quibus ſeorſim.

5. Hardvvicvs vixit Anno 1469. Hoc natus eſt Ovo Dominus in Raſtorp, qui perijt in Ditmarſia, Anno 1500. & filium habuit Nicolavm, qui Andream: quo natus eſt Nicolavs ranzov cubicularius Illuſtriſsimi Principis VVilhelmi Landgrafii Haſsiæ, qui in venenatione aprum interficiens eiuſdem ictu viciſsim occubuit.

HEINRICI POSTERITAS.

Hansivs Heinrici F. Dn. Schackonis Equitis aurati N. Primo Canonicatum Lubecenſem habuit, quo reſignato vxorem duxit Margaretam Brockdorpiam. Vir doctus & Dominus in Nienhus, quam ipſe fundit us ædificauit. Obijt Hederslebij, vbi in Monaſterio ſepultus eſt. Reliquit poſterita-

tem

tem ſeptem filiorum felicem & honoratam.
Omnes enim Friderici I & Chriſtiani III
Regij Vicarij, Oratores, & Conſiliarij fue-
runt.

DN. OTTO Equ. Auratus, Dominus in
Bulke, quod caſtrum funditus ædificauit, &
Knope, & Iohannis Regis Daniæ Senator. Se-
pultus eſt anno 1511. Chilouij in æde D. Ia-
cobi in delubro Ranzouiorum, vbi & filij
eius conditi ſunt. Vxor eius ANNA de BRE-
DEN.

DE DN. OTTONIS EQVITIS POSTERI- *tate primùm*.

1. CHRISTOPHORVS Dominus in
Bulke, Præfectus arcis Tunderenſis. Obijt
Anno Chriſti 1571. die 20 Februarij, æta-
tis 60. Vxor eius ANNA RANZOVIA de
Pudlos. Filij eius OTTO, HIERONYMVS
& HEINRICVS.

2. HIERONYMVS. Deceſsit abſque libe-
ris Anno 1561. Vxor eius MARGARETA
BROCTORPIA.

3. HEINRICVS. Vxor eius MAGDALENA
REVENTLOVIA Filij IOHANNES,
OTTO, & MELCHIOR, quorum MEL-
CHIOR

CHIOR DOROTHEAM RANZOVIAM de Quernbeck vxorem duxit, & caſtrum Salevvick pro Tuſchou à Regia Maieſtate Daniæ titulo permutationis ad ſe tranſtulit. Chriſtofori & Heinrici liberi poſsident bona Bulke, Knope, Scekamp, Borchhorſt, & Schenkel.

HANSII LIBERI.

1. CASPARVS, Dominus in Smolde, Regis Daniæ Conſiliarius, & Præfectus Flensburgenſis. Vxor MARGARETA Ranzouia de Neuerſtorff, ex qua duos ſuſtulit filios HEINRICVM & IOHANNEM.

HEINRICI filij ſunt CASPARVS, IOACHIMVS & HANSIVS, qui poſsident Schmolde. IOHANNES adhuc ſuperſtes eſt, Præfectus Rendeſpurgenſis, & Regius in Holſatia Conſiliarius, agens annum 55, qui cum vxore dotis loco accepit caſtrum Haſſelborch & Muskentin.

2. MELCHIOR Regis Daniæ Chriſtierni III. aulæ Præfectus ſiue Marſchalkus, ipſique charus fuit. Hoc enim fatis erepto, dixiſſe fertur, ſe gemmam ex corona amiſiſſe. Obijt iuuenis & cœlebs Anno Chriſti 1539. Vir diſertus & Latinæ linguæ non imperitus.

Sepul-

Sepultus eſt Hafniæ in loco qui coronationi Regum Daniæ deputatus eſt. Clarus bello Lubecenſi.

3. BALTHASAR Epiſcopus Lubecenſis, & Præpoſitus Schlesvvicenſis, nec non Chriſtiani III. Daniæ Regis Conſiliarius. Captus eſt in arce Epiſcopali Coldenhauen à quodam nobili Regis Daniæ Chriſtiani III. inimico, vt pecuniam ab ipſo extorqueret, & in captiuitate vitam cum morte commutauit, cum per annos 17. Epiſcopatui ſumma cum laude præfuiſſet, Anno 1547. ætat. 49. Fuit vir inſigniter doctus, qui Epiſcopatui benè præfuit.

4. BREIDO. Hæres ſeu Dominus in Bolgenſtede & Redvviſch, Vir eloquens, Regis Daniæ in Ducatibus Holſatiæ &c. Vicarius ſeu locum tenens & Præpoſitus Pretzenſis. A Chriſtiano III. Daniæ Rege in Friſiam miſſus eſt cum copijs equeſtribus ac pedeſtribus, vt capitaneum Menardum de Hamme obſidione ſolueret. A Domino Georgio Schenkio autem Caroli V. gubernatore Friſiæ captus fuit. Deinde iterum captus à Chriſtofero Comite Oldenburgico, in Fionia. Obijt Anno 1562, 13. Octobris ætatis 56 ſepultus in Parochia ſua Eggebeke. Vxor eius CATHARINA Heiſtera.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

5. HEINRICVS Hæres in Eſelsmarck, & Satvviſch, Adolfi Ducis Holſatiæ Conſiliarius, & Præfectus Gottorpienſis: Sepultus Roſlebij Anno 1561, 8. Februarii Sexagenarius ferè. Vxor DOROTHEA VVoniſchfleda. Filius eius HANSIVS poſſeſſor bonorum paternorum & Dominus pro rata ſua caſtri Nienhus. Duxit vxorem MARGARETAM Alfeldiam, quæ dotem habuit arcem Saxdorff. Huius filii tres HEINRICVS, MARQVARDVS, & SIFFRIDVS.

6. SIFFRIDVS Dominus quondam fuit caſtri Nienhus, Adminiſtrator Inſulæ Vemerenſis & Præfecturæ Haderslebienſis, Iohannis Holſatiæ Ducis Conſiliarius, Obiit cælebs 1576, ſepultus in Gikouu.

7. OTTO Hæres in Ranzou, Schonenvveide, & ex parte aliqua caſtri Nienhus. Vxor eius MARGARETHA Alfeldia. Obiit 1585. die 24. Decembris ferè octogenarius, ſepultus in Gikouu. Habuit 4. filios, quorum tres ſuperſtites ſunt, HANSIVS, BALTHASAR, & HEINRICVS. MELCHIOR enim Anno 1585. ſubmerſus eſt.

Hactenus de OTTONIS III. poſte-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ſitate. Nunc de linea CAII, quem KAGE-
HERUM in appendice Buchouienſi dici e
iſtimo, agendum, quæ rurſus bifurcata e
Nam filios, vt ſupra indicatum eſt, habu
Caium & Godſchalkum.

CAII POSTE-
TAS.

CAIUS II. Dominus fuit caſtri K
mendik, & bonorum paluſtrium ac circa o
pidum Itzeho (quod ab Helmoldo lib.
c. 19. Etheho præſidium, id eſt, munitio ia
tum ſub Conrado II. Imperatore, appel
tur) iacentium. Hic Anno 1397. ordina
diuiſionem inter Comites Holſatiæ & St
mariæ, quæ ſcripto comprehenſa in hodi
num vſque diem in archiuis Gottorpien
bus ſeruatur. Sepultus eſt Itzehoæ in æde
cra D. Laurent: contigua monaſterio nobi
um Monialium propè altare S. Trinitati
catum.

GODSCHALKUS I. Gerhardi Du
Schlesvvicenſis Senator, cuius literis, quib
priuilegia Reinfeldenſis Monaſterij An
1399. confirmauit, teſtis ſubſcripſit. Ob
ætatis Anno 63.

Nu

Nunc primùm de Godſchalci I. poſteritate. Nam CAII amplior eſt.

GODSCHALCI I. POSTERITAS.

GODSCHALKVS II. Hic anno 1469. inter 24. Ranzouios, qui vnà cum reliquis Holſatiæ primoribus, à quibus tùm fœdus ictum eſt, (vt ſupra in Domini Schackonis Equitis aurati filijs etiam mentio facta eſt) nominatur. Reliqui plærique non ſunt in hac Genealogia quod argumentum eſt amplitudinis huius familiæ nobiliſsimæ. Vxor eius fuit Eliſabetha de Sehſtede, de Cluuenſick. Vixit annos 65.

ANTONIVS Goldſchalci II. Filius, Dominus in Nienhaue, quod caſtrum funditus extruxit. Friderici I. Regis Daniæ Conſiliarius, & Præfectus Gottorpienſis. Obijt Anno 1553, ætatis 63. Sepultus in æde ſua Parochiali VVeſtenſch (vnà cum vxore DRVDA RANZOVIA Petri F. quæ obijt 1540) eleganti monumento muris inſerto.

ANTONII LIBERI.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

GODSCHALCVS III. N
1501. Dominus in Neuenhaue, VVa
mendorff, & VVilſtede, Chriſtiani III. D
niæ Regis Senator. Obiit 1564, 22. M
tii, conditus apud maiores in VVeſtenſeh i
ta monumentum lapideum à poſteris e
erectum vnà cum vxore MARGARET
BOCKVVOLDIA, quæ obiit eodem An
die 22. Februarii. Attigerunt ambo ann
ætatis 63.

CLARA nupſit Chriſtofero de Schul
burg, Domino quondam in Engern & B
zendorff, quæ hæredes adhuc obtinent.

GODSCHALCI III. FILII.

DANIEL Dominus in Nienha
& VVoldenborn, iuuenis Carolo V. mil
rem operam præſtitit. In expugnatione D
marſiæ primùm duarum cohortium ducto
Deinde Regis Daniæ Friderici II. ſumm
belli dux contra Suetiæ Regem deſigna
eſt, atque hoc munus in VII. vſque annu
cum laude adminiſtrauit. Regem Sue
aliquot præliis ſuperauit, exiguo exercitu i
gentes hoſtium copias fudit, vt in cam

Alſto

Alſtorffheide 4. millibus 26. millia hominum proſtrauit. Tandem in obſidione arcis VVarburgicæ, quæ paulò pòſt deditione facta expugnata eſt, globo ex tormento æneo exploſo per caput eius adacta expirauit, ætatis circiter anno 40, Anno Chriſti 1569. 11. die Nouembris. In Parochia ſua VVeſtenſeh apud maiores ſepultus eſt ſplendido monumento cryptæ eius inſtrato, vnà cum alijs Epitaphiis in memoriam ibidem erectis. Mortuus eſt ἄπαις. Nam deſponſata ei fuerat Catharina à Damme, quam poſtea ipſius frater Petrus duxit. Linguam Latinam, Italicam, Gallicam, Danicam, & Germanicam egregiè calluit.

Antonivs II. Natus Anno 1533. Hæres in VVilſtorff, quod prædium Regi Daniæ Friderico II. vendidit. Poſt obitum Danielis fratris ceſsit ei Nienhaue. Hic adhuc viuit cum duobus filiis Antonio & Godschalko IIII, qui literis dant operam, & linguæ Latinæ & Gallicæ non imperiti ſunt.

Petrvs natus Anno 1538. Dominus in Arnsborch, ſiue VVoldeborn, cuius fundamenta iecit prima, foſſa ac vallo addi-

tis, & VVammendorff, quod pro Troiebur cum Rege Daniæ Friderico II. permutauit. Præterea hæres in Schirenſch & Mollendorp Regius Danicus Conſiliarius eſt, & Præfectus Flensburgenſis. Vxor eius CATHARINA à Damme, quæ defuncta eſt Anno 157 20. Ianuarij. Donatus eſt à Friderico II Daniæ Rege ordine Danico, nempe aureo Elephante cum turri. Huic natus eſt filius DANIEL ex Catharina vxore Anno 157 5. die Ianuarij, hora 6, min. 40.

POSTERITAS CAII II QVI CAII I. FILIVS, OTTONIS II. Nepos, Schalkonis II. Pronepos, Schalkonis I. abnepos, Ottonis Burggrafii Lisnicenſis atn. fuit, Habuit autem hic Otto Burggrafius Ranzouiorum conditor proauum VVigbertum Groicenſem Marchionem Luſatiæ, Burggrafium Magdeb. vt ex præcedentibus manifeſtum eſt.

BREIDO Caij II. F. Hæres in Crummendik. Obijt 1440 tumulatus Itzehoæ

pud patrem. Vxor eius DRVDA Radlouia de Lenian, quæ obiit 1451. die 24. Auguſti. Reliquit quinque liberos, Petrum, Bertoldum, Heinricum, VVoldemarum, & Mettam.

BREIDONIS LIBERI.

PETRVS. Vixit Anno 1480, quo bona propè Itzehoam ſita, ad Caſtellum Crumendik quondam ſpectantia, Monaſterio Itzchoenſi vendidit. Filiam eius DRVDAM duxit Antonius Ranzouius, ex Godſchalci poſteriſtate, quæ obiit 1540.

BARTOLDVS Præpoſitus Hadelarienſis, Canonicus Bremenſis. Excesſit è viuis Buxtehudæ Anno 1459, 8. Ianuarii, translatusque Bremam, vbi in ſacra æde cathedrali ſepultus cum Epitaphio, quod HEINRICVS RANZOVIVS Regius Danicus Vicarius renouari fecit. Hic Bartholdus, ſi diutius vixiſſet, forſitan etiam ad dignitatem Epiſcopalem Bremenſem euectus fuiſſet.

HEINRICVS I. Hæres bonorum feudalium in Itzehoa, quondam Hamburgenſium præfectus in arce Steinborg. Obiit ſexagenarius 1497. apud maiores ſepulturæ mandatus.

 Vxor

Vxor eius OLEGARDIS Bockvvoldia, (Detleui Equitis aurati Domini in Borſtel & Siehagen, qui & ipſe Itzehoæ ſepultus eſt, cum vxore Magdalena de Humelsbuttel, F.) quæ deceſsit Anno 1538. propè maritum condita, cum annis 41. vidua fuiſſet, vitam ad annum 80. perduxiſſet. Filios habuerunt quinque, Breidonem, Caium, Paulum, Detleuum, Iohannem, & vnam filiam Catharinam.

VVOLDEMARVS Hæres in Crumendik, cuius poſteri caſtrum Crumendik Sehſtedijs vendiderunt. Habuit tres filios, Iacobum, Chriſtopherum, Ottonem. IACOBVS ex his vnicam Filiam reliquit, quam duxit Henningus Ranzouius.

METTA ſiue Methtilda Vxor N. Reuentlauij, ſed ſine hæredibus defuncta Anno 1489, 9. die Maij, Cœnobio Itzehoenſi quinque millia marcarum in Teſtamento donauit, vt patet ex maiorum relationibus, ex Diplomatibus hac de re confectis, nec non ſaxo ſepulturæ ibidem inſtrato.

HEINRICI I. LIBERI.

BREIDO II. In Dithmarſia fortiter pugnan-

pugnans perijt, Anno 1500. cum tribus aliјs Ranzouiis, cum Rex Daniæ Iohannes hanc bello oppugnaret, vbi etiam tumulis obruti ſub dio iacent. Nam honor ſepulturæ, quem ipſorum propinquæ & agnatæ Moniales nobiles Cœnobij Itzchoenſis, eis tribuere inſtituerant, à Ditmarſis eſt negatus. Sed illuſtrium virorum ſepulchrum quævis terra & monumentum eſt, non tantùm inſcriptio in tumulo, ſed etiam non ſculpta honeſta memoria, quæ Hiſtorijs non tumulis conſeruatur.

PAVLVS Regis Daniæ Friderici I. aulæ moderator ſiue præfectus fuit, inque floreſcente ætate extinctus eſt. Anno 1521, & Itzchoæ ſub lapide ſepulchrali humatus iacet. Reliquit Filium HENRICVM, qui aliquandiu caſtra ſecutus in Gallijs apud Martinum Roſſemium vnius Equitum turmæ ductor fuit, aqua ſubmerſus perijt, Schleſvvicique ſepultus eſt, Anno Domini 1546. ætatis 28.

CAIVS Dominus in Hantou, Kletkampe & Cherubi, Adolfi Ducis Holſatiæ Conſiliarius fuit, Præfectus Trittauienſis. Vulnus accepit in bello Lubecenſi tormento, cum propugnaculum Trauemunda ipſis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ereptum eſt. Mortuus Anno 1560. ætat. ſupra 72. maiorum ſepulchris illatus eſt. Filii eius fuerunt, Paulus, Heinricus, Mauritius, Detleuus, de quibus ſuo loco.

DETLEVVS Canonicus Bremenſis & Hamburgenſis Bononiæ aliquandiu in ſtudiis bonarum artium verſatus linguam latinam & Italicam recte didicit: Poſtea Romam ſe conferens & ad reliquas dignitates Eccleſiaſticas contendens ibidem obiit Anno 1504.

CATHARINA. Per 20. annos Abbatiſſæ munus in cœnobio Itzchoenſi ſuſtinuit. Mortua Anno 1564, 21. die Ianuarii, ætatis ſuæ 81. Monumentum ipſi poſuit in periſtylio eiuſdem cœnobii auſtrali in angulo Heinricus Ranzouius VICARIVS REGIVS filius Iohannis fratris huius.

DN. IOHANNES Dominus in Bredemberg, Botkamp, Sturenhagen, & Melbeck, Hieroſolymis decore Balthei militaris inſignitus eſt, circa id tempus cum Selymus Turcarum Imperator eam ciuitatem bello ſuperaſſet. Tribus Daniæ Regibus ſummus bellorum Dux, & Conſiliarius intimus,

timus, Regis inſuper Chriſtiani III. in Holſatia vices gerens. Lubecam obſidione cinxit & aliquot Lubecenſium propè Oetinum profligauit. In Iutia cum Erico Banner Dano Equite aurato ruſticos ſeditioſos domuit Nauarchum Clementem, qui ſe propria autoritate pro Rege geſsit, cœpit, capitisque ſupplicio affecit.

Duabus obſidionibus Hafniæ in Seelandia interfuit. Seuerinum Norbium Regis Daniæ Chriſtiani II. ſummum belli Ducem patentibus in campis prælio ſuperauit in Scania & cœpit. Comites quoque aliquot in Fionia in loco Ochſenberg dicto, fudit. Inter Imperatorem Carolum V. ac Daniæ Regem Chriſtiernũ III. Spiræ vnà cum ſocijs legationis, vt Dn. Andrea de Bilde Equite aurato, & alijs pacem compoſuit ac ſtabiliuit Anno 1544. Tandem cum Daniæ Rege Friderico II, nec non Holſatiæ Ducibus Iohanne, & Adolfo in Dithmarſiam expeditionem ſuſcepit, eiuſque belli dux fuit. Vixit Annos 71. & menſem vnum. Placidè obijt filiis claudentibus oculos Anno 1565, 12. Decembris.

Caſtra Brendenberg. & Bodcamp pre-

cio ſuo emit, & funditus ædificauit, quorum prius inter munitiſsima totius Holſatiæ recenſetur. Vxor eius fuit ANNA VVALSDORPIA vltima eius familiæ in illis oris, quæ obijt 1582. 29. Decembris. cum vixiſſet annos 72. propè coniugem honorificè condita ſub ſepulchro ſplendido Itzchoæ cum variis Epitaphiis, quæ filij mærentes parentibus ſtatui curarunt. Vidit liberos, nepotes, ac pronepotes XLVIII. Ecce ſic benedicetur homini qui timet Dominum.

Pater eius fuerat GERHARDVS VVALSTORPIVS, qui cum ſexagenarius obijſſet, in templo Segebergenſi ſepulturæ traditus eſt, & monumento honorifico ornatus à Nepote HEINRICO RANZOVIO Vicario Regio.

Mater fuerat CATHARINA RANZOVIA, quæ obiit in Pretz ſeptuagenaria ferè, ibidemque apud ſorores ſuas, quæ virgines moniales fuerunt, ſepulta iacet. Gerhardi pater fuit HEINRICVS VVALSDORPIVS Dominus in Pardol, Sepultus Bornhouedæ. Mater eius ANNA Suauenia. Catharinæ verò Ranzouiæ, quæ Gerhardi coniunx, vt diximus, fuit, pater

HEIN-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

HEINRICVS RANZOVIVS fuit Dominus in Niendorff, & Quernbeck, qui vxorem ABELAM Seeſtediam habuit. Atque horum, quæ iam inſeruimus, adminiculo Maiores Iudiciarij, vt appellare vulgò ſolemus, octo HEINRICI REGII VICARII in Holſatia &c. deduci poſſunt.

CAII DOMINI IN RANROV &c. FILII.

PAVLVS Vir doctus, & iuris cognitione imbutus, Signifer Caroli V. in bello contra Iohannem Fridericum Saxoniæ Ducem Principem Electorem, perijt lue peſtifera infectus propè Lipſiam, tumulatus in Zeitz oppido Epiſcopatus Numburgenſis.

HEINRICVS, Canonicus Hamburgenſis, nec non vir militaris. Stipendium meruit ſub Balthaſare Comite de VVitmunde contra Bremenſes. Ab obſidione vrbis Metenſis cum Duce Holſatiæ Adolfo vnius turmæ Equitum ductor diſcedens apud Treuiros peſte interijt, ibidemq; in templo cathedrali ſepultus eſt. Anno 1553. monumento in memoriam eius poſito.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

MAVRITIVS Dominus in Hanrouu & Holtenklinke Adolphi Ducis Holſatiæ Conſiliarius, & Præfectus Gottorpienſis, Ditmarſenſis, & Reinbeccenſis, Et in expugnationib. Ditmarſica, & Gotthana vnius equitum turmæ ductor.

Anno 1572. Hydrope correptus obijt Lubecæ, ac Itzehoam ad ſepulchra maiorum translatus eſt, cum monumento eius parieti affixo. Vnicus eius ex Barbara Seheſtedia vxore filius CAIVS adhuc ſuperſtes egit annum ætatis 20. cum hæc ſcripta ſunt.

DETHLEVVS Dominus in Kletkampe & Cherubi, Adolfi Ducis Holſatiæ Conſiliarius, & Præfectus Ciſmarienſis, & Oldenburgenſis. Natus eſt Anno 1537. Vxor MARGARETHA Heinrici Ranzouij de Satvviſch Filia. Filius eius CAIVS annum agens 16. literis incumbit.

DN. IOHANNIS EQVITIS AVRATI poſterit as.

HEINRICVS Natus Anno 1526, die 11. Martij. Hora 10, m. 31. poſt meridiem

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

ridiem in arce Steinborg, Dominus in Bredenberg, Ranzouisholm, VVandesborg, Tuſchenbeck, Nutzſchou, Melbek, Redingersdorff, Gronou, & VVellingsbuttel: Regum Daniæ Chriſtiani III, & Friderici II. in Ducatibus Schleſvvici, Holſatiæ, & Ditmarſiæ Vicarius. Conſiliarius, & Adminiſtrator Præfecturæ Segebergenſis per ſpacium 30 annorum. Loquitur & ſcribit Latino ſermone expeditè & eleganter, Gallicæ quoque linguæ non imperitus. Ab inclyto Rege Daniæ Friderico II. titulo emptionis 55000. talerorum Ranzouisholmum comparauit, Nutzkou, VVandesberg, Gronou, & Redingesdorff ſimiliter coemit & extruxit. Expeditioni Ditmarſiæ interfuit, quam ſubiugatam inter Regem Daniæ, Holſatiæque Principes diuiſit: nec non tractationi pacis inter Daniæ, Sueciæ, ac Poloniæ Reges, & ciuitatem Lubecam, Stetini vnà cum reliquis adhibitus fuit Anno Chriſti 1570. Donatus eſt etiam à Friderico II. Daniæ Rege inſignibus ordinis Danici, quæ ſunt aureus Elephas cum turri.

Vxor eius CHRISTINA vnica Filia Franciſci ab HALLE (ex equeſtri Brunſuicenſium ordine nati, clari propter multas

magno-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

magnorum Principum aduerſitates & captiuitates, quas ſuperauit, mortui Antuerpiæ, Anno 1553. die 28. Septembris, Aetatis anno 63, honorati ibidem marmoreo monumento à genero, & filia in primaria æde S. Mariæ) hæres ingentium diuitiarum, præcipuè verò in Drakenborg, & Rintelem, nata Anno Chriſti 1533. Filii huius 7, Franciſcus, Breido, Fridericus, Gerhardus, Ditericus, Caius, Iohannes, Filiæ 5, Magdalena, Catharina, Oligarda, Eliſabetha, Margareta.

Pavlvs Natus Anno Chriſti 1527. die 16. Octobris inter 2. & 3. horam noctis, Dominus in Bodekamp, Lindouith, Arleuat, Beienſtet, & Scaphuſen. Adolfi Ducis Holſatiæ Conſiliarius, & Præfectus Trittauienſis, Reinbeccenſis, & Tremmelsbuttelenſis fuit, eiuſdemque ducis vexillifer in obſidione Metenſi: nec non legatus, cum idem dux bis mille Equites ex mandato Philippi Regis Hiſpaniarum Duci Albano adduceret. In iuuentute Alberti Marchionis primi Ducis Boruſsiæ cubicularius fuit. Obijt in Reinebeck, & Itzchoæ apud maiores honorificè tumulatus eſt 1579. cum vixiſſet annos 51. menſes 5. dies 6. Magdalena etc.

Heinri-

HEINRICI VI-CARII REGII Liberi.

FRANCISCVS RANZOVIVS Natus Anno Chriſti 1 5 5 5. die 28. Auguſti, Hora 17. m 0, poſt meridiem Segebergæ Friderici II. Regis Daniæ Præfectus in Coſſor, vbi traiectus eſt inter Fioniam, & Selandiam. Linguam callet Gallicam, Latinam & Danicam. In iuuentute operam literis dedit Louanii cum VVilhelmi Principis Aurantij Filio, quo Antuerpiam vocato, capto & in Hiſpaniam abducto hic Franciſcus à Duce Albano Louanium remiſſus eſt. Vxorem ANNAM ROSENKRANZIAM, quæ bona poſsidet in Noruegia, Selandia, & Fionia natam in Norvvegia Bergæ 1566. die 13. Maij hora 12, cum m. 31. noctis, cum pater eius regni gubernator tum temporis eſſet, duxit Anno 1584. Ex hac ei natus eſt ERICVS Anno 1585. die 29. Auguſti inter 1 & , horam noctis in arce Roſenkranziorum Ariſchou in Fionia.

BREIDO III. Natus Anno 1556. die 13. Octobris hora 19. m. 4.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

mane, Segebergæ, Regius Danicus Senator, & Præfectus inſulæ Langeland, Loquitur Latinè, Gallicè & Danicè expeditè, fuitque in magno diſcrimine vitæ Lutetiæ cum ibidem nuptiæ illæ cruentæ Regis Nauarræi celebrarentur. *Miſſus eſt* à Rege Daniæ Friderico II. Anno 1586. ad Regem Heinricum Galliæ. Vxor SOPHIA Roſenkrancia ſoror Annæ, Nata Bergæ in Norvvegia Annò Chriſti 1560 die 22. Decembris hora 3. m. 24, à meridie quæ itidem poſſeſsiones habet in Norvvegia, Selandia, & Fionia, ducta à Breidone Anno 1579.

FRIDERICVS Ranzouius, Natus Anno 1557. die 31. Octobris hora 5. m. 30. poſt meridiem Segebergæ, Archidiaconus, & Canonicus Schlesvvicenſis, Latinæ linguæ peritus. Hic apud Iohannem Caſimirum Palatinum in expeditione Colonienſi aliquandiu commoratus eſt Anno 1583. Cùm Regio Danico Admiralio profectus eſt in Liuoniam, verſus Oſel, & Arnsburgum, cũ illi denuò Friderico II. Daniæ Regi iuramento ſunt obſtricti, Anno Chriſti 1584. Poſteà profectus

fectus eſt cum Erneſto de Mandeslo in Galliam ad expeditionem Anno 1586.

Gerhardvs Natus Anno 1558. die 16. Octobris hora 11. m. 30. poſt meridiem Segebergæ, Canonicus Bremenſis & Lubecenſis: Regius Danicus præfectus propugnaculi maritimi Cronenburg. Peregrinatus eſt per Germaniam inde vſque ad Conſtantinopolin, & vlterius Hieroſolymam: nec non per Italiam, Galliam, & Hiſpaniam verſus Madrilum & Vlyſsibonam profectus, iter ſuum Lutetiam conuertit, atque hoc modo in Angliam indeque rurſus in Daniam ſe recepit, ad quod iter perficiendum inprimis ipſi profuit linguæ Gallicæ, Italicæ, & Latinæ cognitio, quas didicit apud Comitem Arenbergium in inferiori Germania, vbi educatus eſt.

Theodorvs Natus Anno Chriſti 1561. die 24. Maij, hora 3. poſt meridiem. Obijt Anno 1572. die 27. Iunij Lubecæ vbi in ſummo templo quieſcit.

Caivs Ranzouius, Natus Anno 1562. die 9. Auguſti hora 6. m. 12. poſt

meridiem, Præpoſitus & Canonicus Ham-burgenſis, Loquitur Gallicè & Latinè.

Iohannes Natus Anno 1566. die 14. Februarij, Obiit Heidelbergæ, cum ſe eodem cum Illuſtriſsimis Holſatiæ Principibus Friderico & Philippo contu-liſſet, peſte extinctus, Anno 1582. die 17. Octobris, Sepultus ibidem in æde D. Pe-tri, in cuius memoriam pater monumen-tum poni fecit,

Magdalena.
Catharina.
Eliſabetha.
Oligarda.
Margaretha.

PAVLI FILII.

Gerhardvs Natus Anno 1554. Anno 1580. Ottoniæ in ſingula-ri certamine ab alio quodam nobili gladio interemptus eſt, altero etiam grauiter vul-nerato, vbi & ſepultus eſt. Fuit hoc circa id tempus quo Duces Schlesvvicenſes Du-catum Holſatiæ à Rege Daniæ Frideri-

co II.

co II. in feudum ſuſcepere. Locutus eſt Latinè, Gallicè, & Italicè expeditè. Nam in Italia & Gallia literis operam nauarat.

CAIVS ſepultus Dreſdæ Anno 1580. die 9. Septembris, Ætatis 14.

BREIDO natus eſt Anno 1563.

MELCHIOR Natus eſt Anno Chriſti 1565. In Vngaria contra Turcas militat.

OTTO.

IOHANNES natus Anno Chriſti 1567.

HENRICVS Natus Anno 1568, Verſatus in literis.

DANIEL.

BARTRAMVS. Natus Anno 1569. die 17. Decembris hora 1. min. 7. poſt meridiem.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Cicero:

Tantam vim atque neceſſitatem poſſidet paternus maternusq; ſanguis: ut ſi quod decus ex eo profectum, non intermori: ſi qua macula verò inde concepta non facilè elui poſſit.

Idem:

Semper ita ſenſerunt Sapientes, in heroicis familijs vim naturæ præſtantiorem eſſe, quàm in reliqua multitudine, & virtutis ſemina generatione communicari liberis.

Euripides:

Egregia & inſignis inter homines nota, bona ſtirpe naſci: & ſucceſſu augetur nobilitatis nomen, hominibus dignum.

In inſignia Ranzouiana.

Ranzovij rubra eſt Clypei pars dextra, ſiniſtra eſt
Candida, ſed caſsis cornua bina gerit.
Cornua ſunt robur, Martis color alter, & alter
Pacis: utrumq; ſatos nobilitate decet. (ſtatis
Forma quid hæc ſimplex? ſimplex fuit iſta vetu-
Simplicitas formæ ſtemmata priſca notat.

necesſi-
rnusq; ſan-
profectum,
verò inde
poſsit.

Sapien-
m natur
in reliqu
ſemina
nis

ta, bona ſtir-
litatis n-
,
a.
ra, ſiniſtra e
a gerit.
er, & alter
decet. (ſta
uit iſta vetu-
riſca nota.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 107 [45,-190 8°]